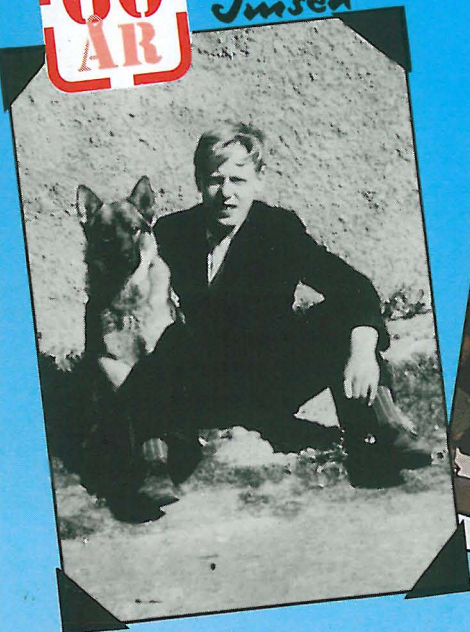

MIDNATTSROPET

60
ÅR

Arne
Jensen

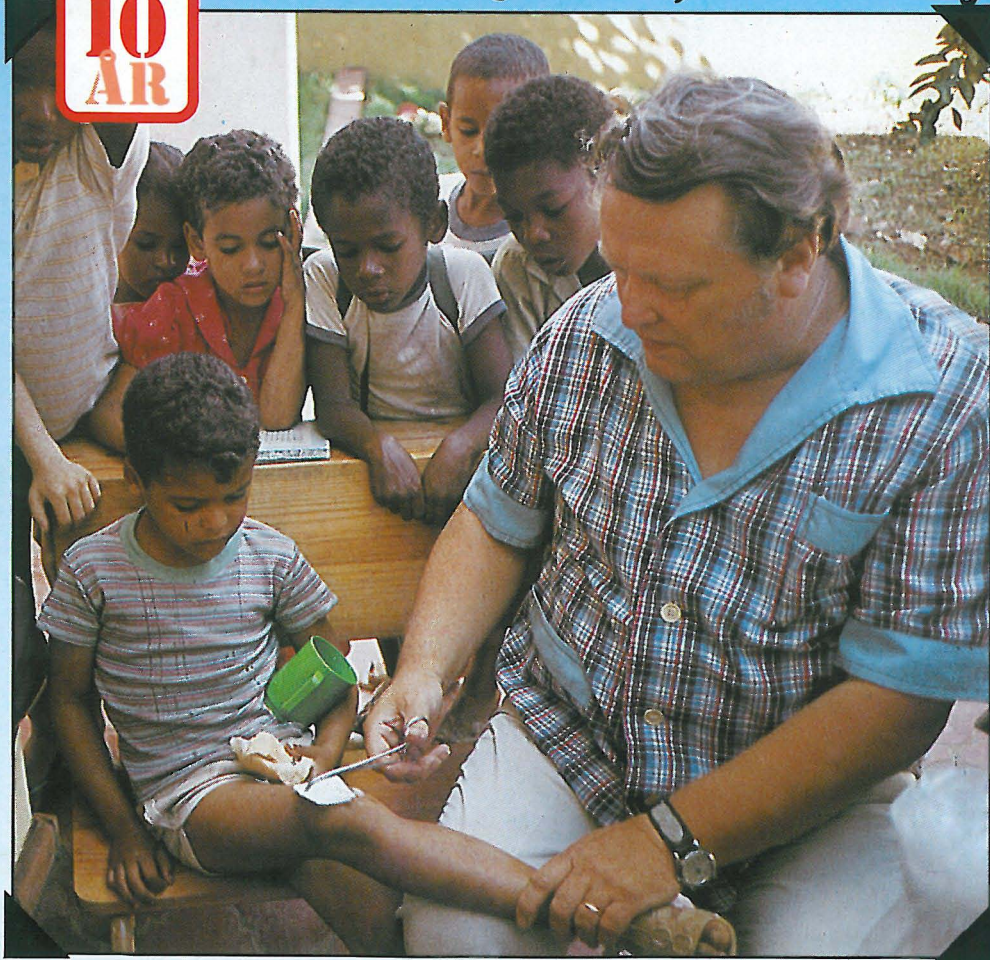
Maranataväckelsen

30
ÅR

10
ÅR

Comunidad Maranata, Santo Domingo

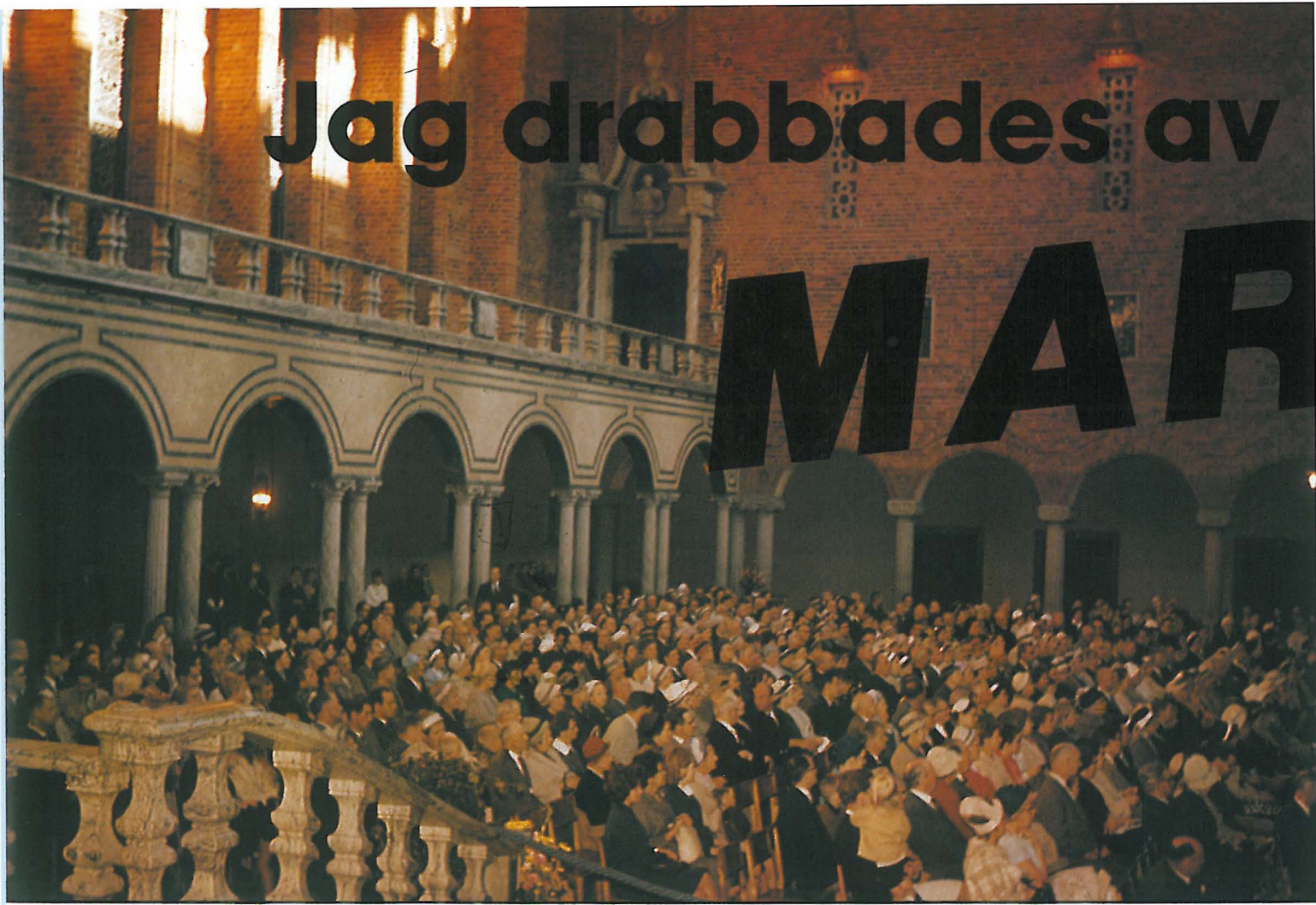

BILAGA
Första numret
av Midnattsropet
november 1960

30
ÅR

Jag drabbades av MAR

Väckelsemöte i Blå Hallen, Stadshuset, Stockholm den 9 september 1963.

Tidigare hade jag sett en trygg, men ofta ytlig och innehållslös variant av det kristna livet. Nu kom allt så nära. Striden blev en verklighet och i nattens ensamhet prövades allt.

– Människors behov och lidanden blev mina, på samma gång fick jag nya vänner och förebedjare.

– Familjen Imsens trånga lägenhet, nio trappor upp i en förort var den oas, där vi evangelister mötte värme och omtanke.

– Arne Imsen hade trummat i oss begreppet "evangelister i blåställ", och det blev vi. Iklädda förkläden, utrustade med skurtrasor och hela tiden enormt beroende av Gud och av varandra.

Dop i Viktoriasalen, som var maranatafolkets samlingslokal 1962–67.

■ ■ Så blev jag då, konung Agrippa, icke ohörsam mot den himmelska synen.

Orden är Pauli, men mannen som citerade dem stod framför mig i f.d. teatersalongen Viktoriasalen. Året var 1963 och där hölls frireligiösa möten av icke vanligt slag, populärt kallades de "fri-fria", men i annonserna stod det "Maranata". Sedan något halvår hade jag besökt dessa sammankomster i studiesyfte, eftersom

ett TV-program hade väckt min nyfikenhet. Tillsammans med kamrater, från den folkhögskola, där jag var elev, sökte jag mig till möteslokalen, som var belägen på Tunnelgatan. Där tvingades man köa en eller ett par timmar längs trottoaren för att kunna komma in, så stort var intresset för dessa möten. Jag intog alltid en plats uppe på läktaren, med god utsikt, för att verkligen kunna iakttä och analysera.

ANATA!

Interiören fann jag närmast skrämmande, den gamla teatersalongen var mörk och ruffig och stämde inte överens med mina krav på en gudstjänstlokal. Inte heller människorna föll mig i smaken. Jag hade mycket bestämda uppfattningar om, hur de som var aktiva i gudstjänster skulle se ut och bete sig. Eftersom jag ansåg mig ha rätt att lägga min måttstock, på det jag såg och hörde, så var jag snart färdig med mitt omdöme: "OM Gud frälser någon bland dessa människor, så har deras verksamhet sitt berättigande, men det är absolut ingenting som angår mig." Jag tyckte mig vara synnerligen tolerant och vidsynt och trodde mig ha klarat av mitt studium på ett rationellt sätt.

Jag kommer aldrig att kunna säga, att jag valde Maranata, sanningen är nog att Maranata valde mig. Jag drabbades av det och det blev mitt öde. Trots att jag fann det så föga tilltalande, dröjde sig något kvar inom mig och oroade. Sångerna vi hört i mötena ljud inombords och vi måste sjunga dem. Men det vågade vi inte, där vi var, på pingströrelsens folkhögskola och pensionat, så vi lånade en båt och rodde långt ut på Mäla-

ren. Därute ljud mellan kobbar och holmar: "Hans namn är Jesus, han lever än..." och "Jesus har aldrig sagt nej..."

Så kom den dagen då jag gjorde ett "extra" besök hos de "fri-fria". Nu gick jag ensam, och jag satte mig nere i lokalen. Denna gång hade jag ingen distans till själva mötet och inte heller något att uppehålla min attityd inför. När mötesledaren, Arne Imsen, kom för att hälsa, sade han varken "goddag" eller "frid", utan citerade Paulus. Där och då stod det klart för mig att vad livet skulle kom-

Text:
MÄRTA BERG
STRÖMMARE

Tälmöten i
Stockholm 1965.

ma att handla om, det var denna himmelska syn. Just det och ingenting annat måste jag få fatt i!

Några veckor senare var kampen över, jag kapitulerade – tonen som jag mött, hade blivit mig övermäktig. Allt vad jag hade, av planer och förankringar, hade jag lagt i den ena vågskålen, men det vägde så futtigt lite mot det som fanns i den andra. Den himmelska synen! Det vore fel att påstå att jag visste, vad jag gav mig in i. Jag var djupt okunnig och jag ska aldrig glömma undervisningen i den första bibelskolan. Vilka tomrum den fyllde! Romarbrevets frigörande innehåll, exempelvis, öppnade porten till ett helt nytt liv. Vad jag tidigare sett var en trygg, men ofta ytlig och innehållslös variant av det kristna livet, nu kom allt så fruktansvärt nära. Striden blev en verklighet och i nattens ensamhet prövades allt. Vändorna tvingade fram en ny relation till Herren, det var levande bön, varje steg och handling måste få sitt vittnesbörd av

Märta Berg Strömmare elev på bibelskolan i
Stockholm 1964.

Fortsättning sidan 38

PER ARNE
IMSEN

Nu är det trendigt att bry sig om barn

Statsministern blev gripen. Svenska folket blev gripet.

Psykoson uppbadades av ett TV-program om rumänska barn. För en tid sedan åstadkom ett annat TV-program liknande resultat, men då handlade det om norska sälar.

Det är bra med gripna statsministrar och medborgare, men ännu bättre är det när gripenheten når fram till ett trovärdigt resultat, som inte bara handlar om allmosor och någon enstaka procent av statsbudgeten.

Gripenhet handlar om rörelse i känslolivet som kan leda till punktinsatser, men situationen i världen kräver en djup och smärtsam sinnesändring framför allt i den rika västvärlden.

I FN samlades man för en tid sedan till konferens för att tala om barnens situation i världen. Ett uppbad av aldrig tidigare skådat antal statschefer kom och lät sig fotograferas tillsammans, alla fullt medvetna om vilket stort PR-värde det ger att visa engagemang för barnen. Alla var säkert också djupt medvetna om den misär de själva är med om att konservera i sina egna hemländer.

Just nu är det trendigt att bry sig om barn. Organisationer med inriktning på barnens miserabla situation ser just nu ett uppsving.

Det är till stor del massmedia som styr denna utveckling. Framförallt TV har förmågan att uppvisa gripande kameravinklar.

"TV-reportaget om de handikappade barnen i Rumänien grep statsminister Ingvar Carlsson djupt. I eftermiddag har han kallat till krismöte." (Aftonbladet 12 okt 1990)

Statsministern såg på TV – greps – kallade till krismöte och beslöt om en ekonomisk punktinsats.

(Om massmedia styr vårt land, är en diskussion vi inte tar upp här.)

Det är sant att misären är fruktansvärd där, långt borta i Rumänien, men ohyggliga ting som under inga förhållanden får visas upp i svensk TV sker ungefär 100 gånger varje dag på svenska sjukhus. Där barn som kommer levande in till sjukhusen förs döda ut i sophanteringen packeterade i platsäcker. Hundratusentals svenska barn berövas på detta sätt rätten att födas. Ofödda barn har inget rättsskydd i Sverige och att tala i deras sak är inte trendigt.

Med samma livsförakt spottar svensk vapenindustri fram robotar och andra mordvapen. Saluförda i u-länder av bl a svenska statsministrar. Och, Ingvar Carlsson, har inte den svenska regeringen ett solidariskt ansvar för de många barn i världen som har dödats av svenska exportprodukter från Bofors?

Och, för övrigt, hur många hem i världen förstörs inte av Sveriges i särklass största exportprodukt: Absolut Vodka.

Här hemma i Sverige har socialdemokraterna under ett antal år berövat de svenska barnen kristendomen i skolan. Idag vet inte svenska barn att Jesus sa "låt barnen komma till mig och förmenen dem det icke ty himmelriket hör dem till". Jesu ord har ersatts av många tvivelakti-

ga religioner och nu har en störtflod av ockulta och spiritistiska strömningar fått stort utrymme i läromedel och undervisning. Detta är en av anledningarna till att problemen i den svenska barn- och ungdomsvärlden är helt alarmerande. Varje år tar 200 svenska barn under 14 år livet av sig.

Den konstlade psykos som nu drabbat kungariket Sverige uppbadades av ett TV-program. För en tid sedan åstadkom ett annat TV-program liknande resultat, men då handlade det inte om rumänska barn, utan om norska sälar.

Det är naturligtvis behjärtansvärt att ge allmosor av vårt svenska överflöd, men skulle de åtgärder vidtas som krävs för att utjämna klyftorna mellan syd och nord, skulle nog protesterna bli öronbedövande. Var funnes då gripenheten?

Dessa konstlade aktioner som iscensätts nu och då nödvändiggörs av att många svenska samveten mår dåligt av välfärdens slöseri och utsvävningar. De behöver ständigt något intressant och behjärtansvärt objekt för att ge en allmosa.

Det är bra med gripna statsministrar och medborgare, men ännu bättre är det när gripenheten når fram till ett trovärdigt resultat, som inte bara handlar om allmosor och någon enstaka procent av statsbudgeten. Samma vecka som statsministern beslutade om en punktinsats till rumäniens barn på 34 miljoner kronor, efter det gripande TV-programmet, satt han i ett annat möte och beslutade att skära ner det svenska biståndet till u-länderna med 700 milj kronor, nästa år. Det gör en nettointäkt på 666 milj kronor till den svenska välfärden.

Gripenhet handlar om rörelse i känslolivet som kan leda till punktinsatser, men situationen i världen

DEN ALLRA STÖRSTA FÖDELSEDAGSGÅVAN

kräver en djup och smärtsam sinnesändring framförallt i den rika västvärlden.

Men denna totala omvändelse kan inte ske utan ett möte med Jesus Kristus. Vid korset, på Golgata, blottlägges synden, orättfärdigheten, förljugenheten och falskheten. Men där finns också nåd och förlåtelse för den som vill omvända sig.

Där får hela mänskligheten, varje människa, samma värde. Där sänks höjderna och dalarna höjs. Det är denna utjämning Gud vill uppenbara för världen genom församlingen, staden på berget som lyser för alla människor.

Aven riksdagsmän kan röras. Två av dem heter Kjell Arne Welin och Margareta Fogelberg. Om det var TV eller kvällspressen som hade rört upp deras känsloliv vet jag inte, men resultatet av deras upprivna känslor resulterade i ett nytt lagförslag som också handlar om barn. Svenska barn. Och sekter. Motionen till riksdagen 1989-90 Ju 603 handlar om "kriminalisering av otillbörlig psykisk påverkan". Här följer några citat ur denna:

"Ett numera omfattande erfarenhetsmaterial ger anledning att fästa riksdagens uppmärksamhet på såväl de värnningmetoder sekterna använder sig av, som på de skadeverkningar deras agerande i alltför många fall leder till."

Så talar man i allmänna ordalag om "nyreligiösa" rörelser som alla har gemensamma drag. De har en ledare, deras verksamhet är hårt inriktad på medlemsvärkning, de har insamlingar av medel, försäljning av olika slags produkter som ofta tillverkats av medlemmar som är oavlönad arbetskraft. Produkterna kan därför avyttras med betydande överskott.

Speciellt misskrediterande för "sekterna" är deras uppsökande verksamhet bland ungdomar och att de gemensamma ekonomiska tillgångarna går till den s k "sektens" verksamhet.

"Sådana former av manipulation står i strid med våra grundläggande demokratiska värderingar, som bygger på i verklig mening (?) fri åsiktsbildning. Till stöd för dem kan inte religionsfriheten åberopas."

"Dem" i ovanstående citat, åsyftar alltså alla kristna som i någon mån försöker förkroppsliga den urkristna församlingens gemenskapsideal.

Motionärerna har i Kyrkans tidning nr 7-90 förtydligt vilka grup-

Ungefär 150 personer satt vid vackert dukade bord i möteslokalen som gjorts om till festsal. Föremålet för hyllning och festligheter, var Arne Imsen som fyllde 60 år. Dörrarna öppnades och församlingen applåderade ivrigt – inte födelsedags-

Arne Imsen hälsar sin födelsedagsgåva välkommen till Sverige. Artemio, Marcelino och Carlos.

barnet som man kunde tro – utan faktiskt en födelsedagspresent som kommit långväga ifrån. Det var Carlos, Artemio och Marcelino, tre f.d fångar från Santo Domingo i Dominikanska Republiken som kommit för att närvara vid festligheterna. Genom Arne Imsens arbete och outtröttliga kamp är de nu i frihet och kunde vara med och fira 60-års dagen. Genom de tre brödernas närvaro kom missionen alldeles särskilt att ställas i centrum och alla blev konkret påmind om de behov som finns.

Några personliga gåvor ville inte Arne Imsen ta emot, utan vädjade om en gåva till missionen. Det respekterade givetvis alla. Trots de rikliga gåvor som strömmade in, var nog ändå de f.d. fångarnas närvaro vid födelsedagsfesten den största gåvan. Arbetet och kampen för rättfärdighet hade i deras fall burit frukt, så att de nu fått tillfälle att resa till Sverige. Denna möjlighet är i sig ett under och endast ett resultat av missionsvännernas förböner. Resan såg till en början helt ogenomförbar ut, på grund av olika slags förhinder. Men nu satt de tillsammans med Arne Imsen, församlingen, släkt och vänner och firade högtidsdagen.

Under en av dessa dagar visades också en videofilm, från arbetet i Santo Domingo, som ytterligare aktualiserade behov och förväntningar. Landet är just nu i kris, ekonomin är helt underminerad och politiska oroligheter skakar landet. Men mitt i detta arbetar man troget och uthålligt med att förverkliga uppdraget – evangelium till människorna.

Ungdomarna i kommuniteten hälsade genom denna film speciellt till Arne med anledning av födelsedagen. Man hoppades att inreseförbudet skulle hävas, så att han snart kunde hälsa på igen och ge vägledning och hjälp, både av andlig och annan art.

Det är mycket sagt om missionen och vad som är aktuellt i arbetet just nu, men det var det viktigaste och det som stod i centrum hela tiden.

De tre barnen, Per Arne, Ulla Britt och Noomi sjöng och höll tal. De påminde om sin barndom och vad de fått lära sig av att dela med sig – att ta hand om människor som behöver hjälp – saker som följt dem och givit inriktning för livet. Andra talade om undervisningen de fått del av, och vad den betytt för enskilda och församling. Arne Imsens systrar sjöng flera sånger, bl.a "O, rena mitt hjärta", som ju är skriven av Arne Imsen. Det var förstås fart och fläkt, kraft och inspiration i sångerna och framträdandet.

Det blev en oförglömlig missonshelg med många glada minnen och samtidigt en uppfordran att göra mera för mission och evangelisation – hemma och i andra länder.

ULLA NÅSHOLM

per som framför allt avses i deras hemställan. De betonar att den verksamhet som avses inte har något med religion att skaffa. De talar om "avarter" och "icke trovärdiga personer som går under religionens täckmantel för att förleda människor."

Avarter – i förhållande till vad då? Av vem och hur avgörs vilka som är trovärdiga personer?

Kjell Welin går rakt på sak och säger:

"Det finns rörelser idag som sysslar med helbräddagörelse enligt löpande-band-principen. Livets Ord har onekligen utmärkt sig. Men det finns rörelser som är långt värre och då tänker jag främst på Scientologikyrkan och Maranata."

De två riksdagsmännen avslutar sin motion med en hemställan om

fortsättning sidan 34

Arne Imsen, 60 år:

– Kriget prövade

De kristna utsattes för ett oerhört generalprov som inte alla klarade av. Till och med de som betraktades som samvetsömma grep till vapen, och så kom de in i kriget med dess anda och atmosfär.

Norges största torterare i modern tid, var f.d. söndagsskolföreståndaren i Filadelfia. När kriget kom blev han erbjuden att bli polischef hos Quisling. Han tog sin gitarr och sökte upp gamla och sjuka syskon i församlingen, för att sjunga och läsa bibeln för dem. Så avslutade han besöket med att fråga vad de tyckte om Hitler, tyskarna och Quisling.

äktheten av tron

Arne Imsen, 12 år, med sin första hund Rintin, framför föräldrahemmet i Oslo. Året var 1943, mitt under brinnande krig. Bakom luckan i överkanten döljer sig skyddsrummet i husets källare.

Arne Imsen föddes den 17 oktober 1930 på Akers sykehus strax utanför Oslo. Han växte upp som ensam pojke i en familj med åtta barn.

Han berättar själv:

– Farfar var musiker, han spelade violin och min far och farfar hade konserter tillsammans. Fars uppväxttid var stormig och han förlorade sina föräldrar när han var i tonåren.

Min far var en levnadsglad man. Han engagerade sig också i idrotten och blev boxare. När han senare träffade min mor, som var ett par år äldre, kom hennes inflytande att helt förändra fars situation. Hon tog honom med till några möten i Frälsningsarmén och där kom han till tro på Gud och leddes så småningom till pingstväckelsen där han blev döpt. Efter sin utbildning – han var snickare – kom min far in i evangelisk tjänst och ägnade sig åt att predika evangelium.

Han var en mycket duglig och

skicklig evangelist, och han cyklade miltals till möten tillsammans med min mor. Hon spelade luta och far hade sin gitarr. De kunde dra iväg två, tre mil på söndagarna för att ha möten i hemmen.

Lycklig barndom

Min far kombinerade evangelisttjänsten med ett snickeri. Han hade en verkstad där han utförde ett oerhört dugligt yrkesarbete.

Snickeriverkstaden var inne i Oslo, men resten av familjen hjälptes åt att sköta det lilla torpet ute på landet som vi bodde i. Där fanns grisar, höns och ett par kor. Vatten bar vi både för husdjurens och våra egna behov. Vi hade inte några som helst bekvämligheter men ändå vill jag säga att våra barndomsår var väldigt lyckliga.

På söndagarna förvandlades köket till möteslokal. Mamma samlade barnen i trakten till söndagsskola. Bän-

kar sattes ut och vi samlades för att sjunga, spela och höra Guds ord.

Det var en strålande insats som min mor gjorde. Förutom att hon hade torpet och hushållet för den stora familjen att sköta, så hade hon tid att åtminstone en gång i veckan gå ut med tidningen Korsets Seier och annan kristen litteratur. Hon hade sin luta med sig och sjöng i hemmen.

Det var också min mor som skötte de dagliga andakterna, läste bibeln och bad Gud välsigna maten. Det var ingen jargong för oss, utan det var en högtid. Om man jämför med våra förhållanden idag och ser hur dagens ungdom har det, så förstår vi hur privilegierade vi var som fick leva på ett så naturligt och riktigt sätt.

Oljeflaskan

Jag vill också säga att vi hade en stark tro på Gud. Det hände sällan att vi anlätade läkare. Det hade vi helt enkelt inte råd med. Far använ-

de oljeflaskan enligt Jak. 5, och lade händerna på oss när vi var sjuka och vi fick uppleva hälsa. Jag minns speciellt ett tillfälle när min mor var allvarligt sjuk och fick uppleva en mirakulös helbrägdagörelse. Det skedde utan några som helst märkvärdigheter. Det var en naturlig del av själva hemmets atmosfär. Det var lika naturligt att Gud skulle ge hälsa som att han dukade bordet för oss när det gällde vårt behov av daglig föda.

När jag var nio år, kom kriget. Det kom som en chock över oss. Vi hade inte dagstidning eller radio hemma. Genom rykten hade vi hört vad som höll på att ske, att det var oroligt och osäkert.

Men vi skall komma ihåg att när kriget bröt ut så var det ingen som satte någon tilltro till det man hört. Inte ens norska regeringen trodde att det skulle bryta ut ett krig. Både politiker och andra hade räknat med att vi skulle komma undan den konflikt som vi seglade in i.

Aldrig kommer jag att glömma den morgon, då jag som vanligt gick skogsstigen till skolan och hamnade vid järnvägsstationen, några hundra meter från skolan. Då brakade eländet loss och flygmaskiner, av en storlek och ett dån som jag aldrig varit med om, kom i stora grupperingar över platsen där vi bodde.

När vi kom till skolan fick vi besked om att vi skulle återvända hem. Det var den första skräckupplevelsen. Kriget kom oss väldigt nära, ända in i familjen eftersom både min far och mina systrar var hotade; framförallt min äldsta syster som fick rymma hemifrån. Själva placeras jag i landsorten och kom på det sättet in i en helt ny situation.

Generalprov

Det visade sig att kriget inspirerade till nationalism och patriotism. Det blev en självklar sak att försvara sitt land, sitt folk och sin frihet. De kristna utsattes för ett oerhört generalprov som inte alla klarade av. Till och med de som betraktades som samvetsömma grep till vapen och så kom de in i kriget, med dess anda och atmosfär.

Framstående ledare och lärare talade för att man skulle ta till vapen och driva ut fienden. Man mobiliserade sin idealism och såg det som ett mål att ge sitt liv för fosterlandet.

Ransoneringskvoten förde med sig nya prov som människorna var dåligt förberedda för. Även om det varit krisartat tidigare, klarade man nu inte av ransoneringsgarna när man såg att det fanns möjlighet att skaffa sig brödföda och få lite extra till sitt för-

Signe Imsen framför Betelkapellet på Stovner, utanför Oslo. Kapellet byggdes i början på 30-talet, under församlingsföreståndaren och snickaren, Georg Imsens ledning. Med i byggarlaget fanns de nyfrälsta från den väckelse som drog fram över Stovner vid denna tid. Stovner var ett mycket fattigt område med många alkoholister. Distriktsläkaren i området, så om Georgs pionjärbete: "Vad sociala myndigheter inte klarat av att göra på 20 år, har Imsen gjort på 2 år." Församlingen växte till och några av de nyfrälsta blev sedermera äldstebröder.

råd genom att sälja eller byta kupongerna. De kristna köpte vanligtvis inte sprit eller tobak och så bytte man dessa kuponger mot bröd, smör eller mot matvaror.

Mamma och pappa hade en omutlig princip och det var att man inte ska äta blod eller blodmat. De var också duktiga när det gällde att ta vara på varje kvadratmeter jord, där de sådde och skördade, och på gården hade vi dessutom höns, grisar och andra husdjur. Under de dagar när det slaktades före jul, lät man blodet från djuren rinna ner på marken. Det var ju hungersnöd och

mamma och pappa fick grannarna över sig när de lät blodet rinna ut. "Jag kan inte ge till andra det jag själv inte kan äta," svarade min far. Men istället gjorde mamma iordning köttbullar, syltor och annan mat och gick in till grannarna och försåg dem med vad de behövde. Sedan var det ingen som kom att nämna något mer om blodet som runnit ner på marken.

Vad jag vill säga är att i denna nya situation sattes alla på prov och de flesta föll igenom.

Jag minns vaktmästaren i Filadelfiaförsamlingen i Oslo. Han hade en stor familj och vi betraktade honom som en klippa i församlingen. Han hade varit med i många år och var ansedd och ärad. Plötsligt står den man som varit med och för-

Tysk polis marscherar uppför Karl Johan. Stortingsbyggnaden i bakgrunden. Bilden tagen den 10 maj 1940. (Foto: NTB)

berett mängder av dopförrättningar i Filadelfia, som präst i norska kyrkan, döpte barn och konfirmerade ungdomar. Ordinationen till präst hade han fått av Quisling. Vaktmästaren i församlingen gick in i Nationalistpartiet och blev nazist.

Han hade gått ut och in i vårt hem och vi hade mycket gemensamt med hela familjen. Nu blev han vår fiende. Min far sa till honom att hans handlande var ett svek mot Herren

Fortsättning nästa sida

Jesus och förklarade att Hitler representerade antikrists ande och de som solidariserar sig eller identifierar sig med honom är förrädare – inte bara Norges, men Jesu Kristi förrädare.

Mannen svarade: "Säger du detta en gång till ska jag anmäla dig för polisen och så får du själv bära konsekvenserna." Pappa svarade: "Jag förstår att du ska göra det – där har du den rätta anden som bor i dig. Har du samvete att anmäla en broder som har åtta barn och arbetar dag och natt för att försörja dem och som dessutom är föreståndare för en församling här i stan, så må du göra det, men tro inte att jag tar tillbaka ett enda ord av det jag sagt, för det är sanningen." Mannen gick och jag såg honom aldrig mer hos pappa.

– När kriget var slut dömdes han till fängelse för landsförräderi.

Söndagsskolföreståndaren

Norges största torterare i modern tid, var f.d. söndagsskolföreståndaren i Filadelfia. När kriget kom blev han erbjuden att bli polis. Därmed bröt han med det principiella ställningstagandet i församlingen, att en medlem inte kunde vara statsanställd. Senare blev han en framstående polischef hos Quisling.

Så här gick han till väga. Han tog sin gitarr, som han gjort tidigare, och sökte upp gamla och sjuka syskon i församlingen och sjöng och läste bibeln med dem. Så avslutade han besöket med att fråga vad de tyckte om Hitler, om tyskarna och om Quisling. De talade om allt de visste och kände till och vilken syn de hade på ockupationsmakten, som de menade kom från helvetet.

Angav syskonen

Mannen gick direkt till polisstationen och för att meritera sig angav han de syskon han nyss besökt. Inom några timmar stod polisbilar utanför deras hus och hämtade dem till Viktoriaterassen, där de utsattes för den förfärligaste tortyr. Man slet naglarna av dem, använde sig av omväxlande kallt och varmt vatten eller ställde dem under takdropp så att de nästan blev sinnessjuka till sist. Det var söndagsskolföreståndaren i Filadelfia som iscensatte detta.

Man frågar sig hur detta är möjligt. Det finns en andlig förklaring: Man dukade under för det första erbjudandet som snart följdes av ett till. Det första såg ofarligt ut, men det följdes av flera. Resultatet för söndagsskolföreståndaren blev att hela hans familj drogs in i detta förfärliga

sammanhang. När kriget var över dömdes han till döden och sköts.

Det sista han gjorde var att han begärde att få besök av Oswald Orlien, föreståndaren för församlingen Filadelfia i Oslo. Innan han röjdes ur vägen, bad han om förlåtelse i djup förtvivlan. När han förklarade honom förlåtelse, gav pastorn honom brödsbrytelsen. Det var det sista som skedde med mannen innan han dödades. Han fick upprättelse i slutet av sitt liv.

Vi kan tycka att det är många svalg mellan det här mönstret och vår inställning, men jag kan försäkra att det enda som hjälper är att man har en tro förankrad i Guds eget ord och är förberedd i sin ande, så att man kan känna igen frestaren.

Far var född i Härnösand. Han var döpt i Härnösands domkyrka och hade också ett dopbevis på detta. Som en parentes kan jag säga att detta dopbevis hjälpte honom under hela kriget, eftersom han därigenom kom att behandlas som svensk.

Det öppnade dörrarna till Margaretaskolan i Oslo där jag dagligen fick en tallrik soppa. Det var barnbispisningen som svenska kyrkan hade. Eftersom min far var döpt i Härnösand och min mor var född i Sverige, betraktades jag som ett svenskt barn.

Kulturskepticism

Jag skall inte dölja att det fanns en kulturskepticism hos pingstväckelsens folk. Det var otänkbart att en kristen skulle kunna gå på en konsert, på film eller teater. Det låg utanför den kristnes intressesfär och hörde världen till. Det hävdade man med pietistisk frimodighet. De kristna levde ett helt annat liv och hade helt andra intressen.

Säkerligen låg det sådana värderingar i mina föräldrars sätt att agera.

Våra föräldrar var väldigt noga med att vi inte skulle komma in i några sammanhang där vi skulle bli uppslukade av intressen som låg utanför hemmets sfär. Men de var oerhört noga med att vi skulle vara med i den kristna verksamheten och jag tror att det är få föräldrar som kämpat så tappert för att barnen skulle lära sig sjunga och spela som mina föräldrar. Alla i familjen spelade och sjöng. Vi hade faktiskt en egen strängmusik, kan man säga.

Överhuvudtaget var det en väldig livsglädje som satte sin prägel på vårt hem.

Inbjudan från Sverige

Min mor kom från Värmland och

"Georg var en mycket duglig evangelist..."

hade alltså under krigsåren hela sin familj i Sverige. Vi hade kontakt med dessa människor som under stora svårigheter hjälpte oss väldigt många gånger genom att skicka paket med mat till oss.

Då kriget var över, var min mor mor döende och vi kallades i samband med det till hennes sjuksäng. På den inbjudan fick vi alltså inresevisum till Sverige. Min far fick kontakt med troende vänner i Betanias församlingen i Årjäng och de kallade honom till predikant och föreståndare.

Det gjorde att jag mot min vilja följde med till Sverige. Jag hade fått ett bra arbete på Norges största tidning och var inte intresserad av att bryta upp, men jag följde ändå med när vi flyttade, och far blev predikant i Årjäng under några års tid.

Sedan flyttningen blivit ett faktum inträffade en fullständigt ny situation. Det blev en omläggning på många punkter.

Så småningom kom jag till Filadelfiaförsamlingens bibelskola i Stockholm. Åren 1947–48 och –49. Jag hade många underbara upplevelser under den tiden.

Jag kom väldigt tidigt ut på fältet – alldeles för tidigt kanske – och fick ganska snabbt kontakt med de problem som då existerade i evangelisationsarbetet i pingströrelsen i vårt land. Jag var kvar där ett antal år och vantrivdes.

Jag upplevde en dualism som jag aldrig kom tillrätta med. Dels låg det på det teologiska planet, men det fanns en del andra frågor som var av mer praktisk karaktär och hade med pingströrelsens struktur att göra. Jag kunde inte riktigt förstå församlingslivet som jag såg det förkroppsligat i en del församlingar. Det berodde kanske speciellt på att pingströrelsen under den tiden hade haft ganska stora konflikter och strider som säkerligen satte spår i våra unga sinnen.

Jag tänker på Lidmankonflikten, Freemanstriden och Branhamstriden. Så kom då förnyelsen i början av 50-talet, där några av de gestalter som betytt mycket för oss genom sin förkunnelse blev så oerhört illa behandlade att vi upplevde ett slags identitet med dessa människor, och deras lidanden blev på något sätt våra lidanden. Vi tog ställning för dessa människor som blivit utfrusna och placerade oss själva frivilligt utanför. Vad vi erfor var en väldigt djup sorg; jag skulle vilja säga en förlamande smärta över det vi hade sett och upplevt av den intensiva kyrkopolitiken, som fick så ödesdigra konsekvenser.

Min fru och jag gjorde sällskap med dessa människor som bildade en församling på Östermalm. Den kallades Kristen Gemenskap och var en utbrytning. Vi gick dit därför att vi hade solidaritetskänsla med dem som så hårdhänt utmanövrerats ur pingstförsamlingarna.

Arne och Georg i Stockholm, i slutet av 60-talet.

Korrespondensstudier

Jag tyckte att jag saknade teoretisk bildning och det förde mig in i studier. Jag studerade ganska intensivt, läste korrespondenskurser och ägnade mig åt fritidsstudier. Under tiden hade jag ett förvärvsarbete och blev därigenom fackligt engagerad. Jag hade alltså sociala ambitioner att göra något och jag trodde att jag skulle kunna överföra eller forma det i po-

litiskt eller fackligt arbete och var fackligt engagerad i några år.

Jag passiviserades ganska snabbt och det blev allt färre tillfällen som jag engagerade mig i möten.

Åren när jag var ung evangelist i pingströrelsen var Lewi Pethrus en kraftfull ledare för pingströrelsen. Han har betytt väldigt mycket för personlighetsdanningen. Hans förkunnelse var alldeles oerhörd, det tyckte vi.

Att han var en väldigt stark ledare råder inget tvivel om. Han ingav både fasthet och en nykter andlighet.

Han var oerhört omtyckt, men givetvis också omstridd. Faktum var att honom kunde man bara hata eller älska. Det fanns inga mellanlägen.

Jag träffade honom många gånger. Jag blev också tuktrad av honom en gång under bibelskolan, där jag hade min uppgift som ordningsman.

Sedan träffades vi i många sammanhang och han var alltid oerhört charmerande.

Aldrig kommer jag att glömma då vi träffade honom efter att vi hade gått till Kristen Gemenskap. Alfred Gustavsson fyllde 75 år och där fanns hela gräddan av ledare med Lewi Pethrus, Samuel Nyström, Ragnar Ljungqvist och en hel del andra människor. Officiellt levde vi ju i konflikt men vi hade en väldigt gemytlig och trevlig dag tillsammans.

Nu förflyttar vi oss fram till 1960 och då kom Maranata. Att det var en proteströrelse, skall jag verkligen in-

Signe och Arne Imsen på Malmköpingskonferensen 1973.

Fortsättning sidan 40

MARANATAVÄCKELSEN 30 ÅR

Text:
PER ARNE
IMSEN

1960 kom Maranata-väckelsen till Sverige. Den blev en kraftig kontrast till samfunden och den förstelnade pingströrelsen.

Många förfasade sig över att man kunde klappa i händer, hoppa, dansa och spela elgitarr i gudstjänsterna. Andra ville inte ens tillerkänna väckelsen det kristna namnet.

Press och massmedia hängde på och skrev feta rubriker om farlig extas och sektarism.

Men många var de som upplevde frälsning och som frigjordes från de religiösa trädomsoken i samfunden...

Sångarna i Örebro Fria Församling sjunger i Folkets Hus A-sal, Örebro 1962.

I detta jubileumsnummer av Midnattsropet har av naturliga skäl en hel del utrymme givits åt väckelsens begynnelseked. Några vittnesbörd ger röst för alla de människor som upplevde frälsning och befrielse från religiösa trädomsok under 60-talet.

Den kontrastverkan Maranata-väckelsen utgjorde till samfunden och den förstelnade pingströrelsen blev oerhört markant. Många förfasade sig över att man inte höll sig till de gamla mötestraditionerna, utan kunde klappa i händerna, hoppa, dansa och spela elgitarr i mötena. Andra ville inte ens tillerkänna väckelsen det kristna namnet. Men upplevelsen för de som tidigare varit instängda i de olika samfundsfällorna blev lik den Malaki beskriver (4:2): "Då skolen i slippa ut och hoppa såsom kalvar, som hava varit instängda i stallet."

Men naturligtvis, när Gud sänder en mäktig förnyelseväg och uppenbarar sin härlighet, är detta inte slutmålet utan medlet att föra sitt folk in på lydnadens och efterföljelsens väg. Det handlar om "att icke så mottaga Guds nåd att det bliver utan frukt."

Många förstod inte detta utan fastnade i de yttre manifestationerna och sökte i ständiga repriser upprepa mötesmönstret. Och värdeämätaren för verksamheten på olika platser i landet blev hur höga ropen var eller hur mycket man klappade i händerna.

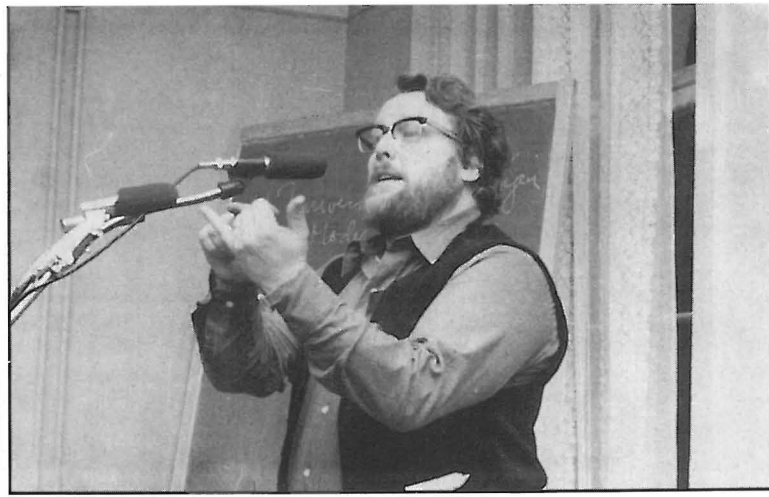
Efter en tid, när den första förälskelsen försvunnit, blev detta mötesmaskineri mer dödande än livgivande. Så småningom försvann de, som inte förstått bredden och djupet av Maranatabudskapet, tillbaka till samfunden. Där kunde de vara intressanta åtminstone under en period innan de sugits upp och assimilerats med den stora ljumma massan.

Men väckelsens huvudfåra gick en annan väg. Man förstod att den väckelse Gud sändt, som fått det uppfordrande namnet Maranata, krävde en total uppgörelse med en avfallen kristenhet och ett avskiljande från världen, som måste manifesteras i många konkreta ställningstaganden.

I kristenheten hade man öppnat för ekumenik och katolicism. Nya relationer skapades till staten, vilka

Storfamiljernas företag växte fram. Britta Hellström framför den jäsande degen på Lilla Bageriet i Örebro.

Från den första kommuniteten på Johannelund, Bromma 1973. Arne Imsen undervisade målmedvetet om församlingen.

premierades med subventioner i mångmiljonklassen. Politiseringen och kommersialiseringen hade fått insteg i församlingarna, åtföljda av ett väsensfrämmande kulturliv.

Denna utveckling förvandlade frikyrkorna till statsfinansierade institutioner i religiösa frågor, som blev statens förlängda arm. Man utrustades med inomvärldslig makt, men den gudomliga uppenbarelsen gick förlorad. En ny herre, försörjare och omvårdare hade tagit över. Kursändringen skedde successivt och den nya destinationen var nu BABYLON.

I denna situation var det väldigt viktigt för Maranatabäckelsen att finna vägen tillbaka till det urkristna församlinglivet. Det blev ett enträget studerande av Ordet. Det blev många uppgörelser, kriser och födslovänder. Väckelsen uppfordrade till en total uppgörelse med en katolice-rad och förstatligad frikyrka och dess traditioner.

Hur var det i begynnelsen, bland de första kristna? Hur fungerade mission och evangelisation? Hur löste man de sociala frågorna? Försörjningen och arbetslivet? Hur bodde man? Hur sköttes ekonomin? Rättsskipningen? Hur förhöll man sig till omgivningen? Hur fungerade tjänster och diakoni? Nådegåvorna?

Det blev många frågor att studera ingående, samtidigt som avgiftnings-

processen från det religiösa traditionsgodset pågick. Visionen om ett urkristet församlingliv medförde under sitt framväxande åtskilliga kriser. Många som hade andra visioner och modeller från gamla sammanhang, förstod aldrig betydelsen av denna process.

Allt som skedde under färden kan naturligtvis inte motiveras utifrån Guds ord eller ges andliga förklaringar, men även om striden var het och det ibland var svårt att se konturerna, låg iallafall kursen klar – det nya Jerusalem.

Denna kamp kunde också innebära uppgörelse i frågor som handlade om statens allmakt och medborgliga plikter. Värnplikt, skolplikt för att nämna några. Hur skulle en kristen församling kunna skicka sina barn till ateistiska läroanstalter?

Efter havandeskap, födslovänder och förlösning föddes en djupare gemenskap fram, som inte bara handlade om mötesliv. Man började, som i den urkristna församlingen, dela vardagslivet med varandra. Lämpliga fastigheter som kunde inrymma församlingsmedlemmarna på de olika platserna införskaffades. Gemensamma företag, där man kunde lösa försörjningsfrågorna tillsammans, växte fram. Och undervisningsproblemet fick sin lösning i Pilgrimsskolan, där föräldrarna aktiverades och sambildades tillsammans

med sina barn. (Någonting man nu tagit efter och börjat med även ute i samhället). Ur hemundervisningen i kommuniteterna har nu en ny generation orädda evangelister och missionärer vuxit fram.

Nu har också små Maranatagrupper med samma urkristna förebild börjat ta form på andra kontinenter.

Som församlingen började i urkristen tid skall den tåga ur tiden då Jesus kommer igen.

I det 90-tal som inträtt behövs Maranatabudskapet om Jesu snara tillkommelse mer än någonsin. Alla inomvärldsliga maktcentra växer nu samman. Med en mix av politik, kultur, religion och ockultism bygger man målmedvetet upp ett antikristligt världsvälde. Men när detta sker hörs anden och bruden säga: Kom!

Maranata – Kom Herre Jesus! Det är församlingens framtid och hopp.

Den fortgående processen av frälsning, rening och befrielse från världen och dess ande, är livsavgörande för de brudesjälarna som vill stå redo att möta sin brudgum när han kommer.

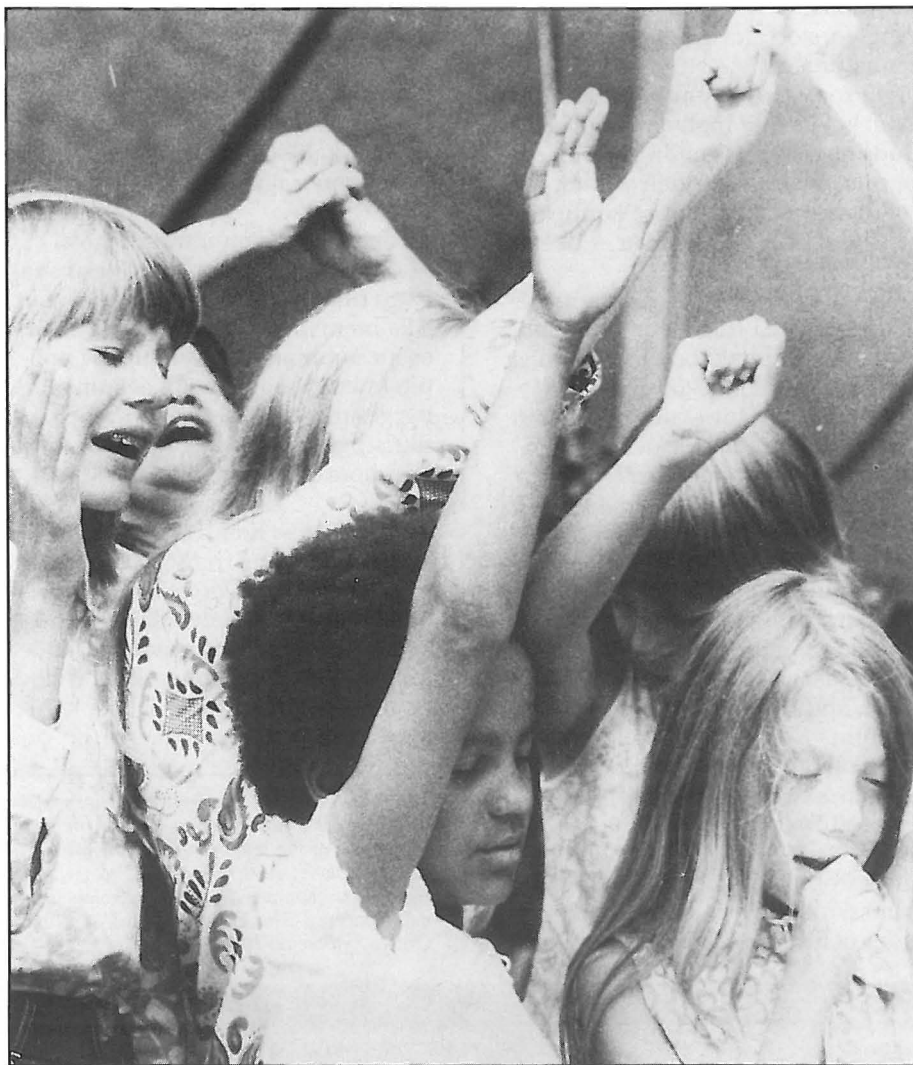
Nedan t.v.: Skolminister Birgit Rodhe inspekterade Pilgrimsskolan i Bromma 1978. Arne Imsen förklarade varför inte maranatabarnen kom till hennes skolor.

Nedan t.h.: Kampen för Pilgrimsskolan tog sig många uttryck. Här ett torgmöte på Stortorget i Örebro i mitten på 70-talet.

Nya Norrland intervjuade Arne Imsen 1964:

Är Maranata en särpräglad kristen grupp?

Vad vår tids förfrusna människor behöver efter den religiösa fimbulvinter, som under flera årtionden har påverkat det andliga klimatet här i landet är, att få möta människor, som brinnande i anden tjänar Den uppståndne i tron, kärleken och hoppet och som har så hög temperatur omkring sig att andra vågar öppna på den tjocka vinterpälsen och låta nådens sol tina upp det förfrusna hjärtats ödemark.

■ NN: Det är nu över ett halvt år se'n svenska folket fick se Maranata i TV. Det kan därför vara dags att ställa frågan: Vad har TV-utsändningen betytt för Maranata?

Imsen: Det var fråga om ett tre timmar långt möte som klipptes ner till ett 40 minuter långt TV-program. En publicist strävar givetvis efter att få fram det som är ovanligt och sensationellt. Även om jag inte vill påstå, att TV-teamet gav en orättvis bild av mötet, var allt så sammanpressat genom alla klippningarna, att det föreföll vara ett enda frosseri i religiösa överdrifter.

Reaktionen från allmänheten gav också klart besked om att den sammanpressade utsändningen givit tittarna ett felaktigt helhetsintryck. Detta förde med sig mycket stora nackdelar för vårt arbete. Till oss kom en mängd element som beredde oss mycket bekymmer, medan en del hyggligt folk efter TV-programmet inte vågade ge offentlighet åt sitt engagemang i Maranata. Å andra sidan medförde TV-programmet att människor fick orsak att sysselsätta sig med kristna realiteter. Avfälliga kristna kom tillbaka, ljumma blev väckta, ogudaktiga började söka Gud och sjuka människor blev helade. Vi nådde ut med vårt budskap och fyllde därigenom vår uppgift.

■ NN: Allmänheten vill gärna betrakta Maranata som en särpräglad kristen grupp. Men på vad sätt skiljer ni er egentligen från andra kristna grupper?

Imsen: Ideologiskt på flera väsentliga punkter. Men den mest iögonfallande skillnaden är, att vi i Maranata tror på – och vill ge individen rätt att ge uttryck för – religiösa känslor. Ett väckelsemöte kan vara mycket skakande – man kan ofta på ett sådant uppleva djupaste allvar men också den högsta och mest äkta glädje. Och allt detta måste ju ha sina uttrycksmedel: Människor gråter eller sjunger, beder eller lovar Gud, talar i tungor eller tillbeder på annat sätt. Det tråkiga är bara, att de flesta

kyrkor inte vågar ge rum för den religiösa utlevelsen. Man ser något anstötligt och okultiverat i sådana spontana yttringar. I all den saklighet, bildning och kultur man där presterar, fryses den religiösa känslan ner och kyrkorna förvandlas till kalla månlandskap, där det visserligen finns mycket vackert att skåda, men ingenting kan växa på grund av kölden. Så vad vår tids förfrusna människor behöver efter den religiösa fimbulvinter, som under flera årtionden har påverkat det andliga klimatet här i landet är, att få möta människor, som brinnande i anden tjänar Den uppståndne i tron, kärleken och hoppet och som har så hög temperatur omkring sig, att andra vågar öppna på den tjocka vinterpäl-sen och låta nådens sol tina upp det förfrusna hjärtats ödemark.

■ NN: Enligt vad jag har förstått så intar tanken på helbrägdagörelse genom tron en central plats i er ideologi?

Imsen: Ja, det är riktigt.

■ NN: Innebär det, att om er dotter skulle bli svårt sjuk och er hustru skulle önska avstå från läkarhjälp och i stället söka bota henne genom s k handpåläggning att ni då utan vidare skulle acceptera er hustrus synpunkt?

Imsen: Ja, om detta vore den sjukens uttryckliga önskemål.

■ NN: Ni har blivit hårt kritiserad av företrädare för statskyrkan. Kräver ni i er tur av era församlingsmedlemmar att de ska stå utanför statskyrkan?

Imsen: Något sådant krav har jag aldrig uppställt. Men så stora renlighetskrav bör mina vänner ha på sig själva, att de av enbart hygieniska skäl ställer sig utanför den namnreligiösa, statliga institutionen, som med sin förföriska makt har blivit den direkta orsaken till, att skaror av människor gått in i en evig förtappelse.

■ NN: Ni är således ingen anhängare av ekumenik?

Imsen: Ekumeniken, som den f n bedrivs, har jag svårt att ta på allvar. Jag ser den som ett famlande försök att ge modern make-up åt den officiella kristendomens skamfilade ansikte. För övrigt betvivlar jag att något samfund skulle vilja samarbeta med oss.

■ NN: Ett relativt färskt exempel på praktisk, kristen ekumenik är den kristna namninsamlingen mot gymnasieutredningens förslag. Är ni bland de 2,2 miljoner som har skrivit under listorna?

Imsen: Nej, jag hyser inga sympatier för denna intetsägande aktion. Det är fråga om ett till intet förpliktande ställningstagande av en stor grupp medborgare, som förmodligen har varit mer böjda att handla av rent sentimentala skäl än av verklig, saklig övertygelse. Trycket från den gråtmilda och finurligt insatta propaganda, som föregick insamlingen, har troligen bedövat mångas omdömen. För övrigt:

Vad är det för mening att tvinga på människor en kristendomsundervis-

ning, som har förlorat den levande och sanna kristendomens substans och icke tillåter personligt engagemang...? En sådan undervisning skadar evangelisationen mer än den gör nytta. Kristendomslektioner av det slaget blir i verkligheten en plantskola för ateism och ljum religiositet. Nej, ska undervisningen få något verkligt positivt resultat så måste evangeliet få visa sin kraft. Det är den kristnes stora förmån och skyldighet att utan ovidkommande hängsynstaganden förmedla detta evangelium till samtiden. Vi kan därför inte överlämna detta hedersuppdrag åt statens tjänare, som till största delen utgörs av män och kvinnor utan andliga erfarenheter.

■ NN: Det har blåst många hårda stormar kring Maranata. Ett av de senaste slagen, som Maranata har tillfogats, är socialstyrelsens beslut att "barnförbud" Maranatamöten. Vad anser ni om det beslutet?

Imsen: Socialstyrelsens förordning ger ett komiskt intryck. Denna högt aktade församling av lärda och bildade män och kvinnor må förlåta mig, om jag helt respektlöst frågar, om de möjligen har påverkats i psykosens mot en liten minoritet i folkhemmet så till den milda grad, att de handlade under extatiskt inflytande, när de fattade ett så verklighetsfrämmande beslut. Vi betraktar beslutet som ett allvarligt intrång i den grundlagsbefästa rätten till fri religionsutövning och det är fullständigt obegripligt att inte socialstyrelsen har ansett sig böra inhämta vår syn i frågan, innan den i "humanitetens namn" sätter ett moderniserat konventikelpakat i sina underordnade organs händer.

■ NN: Är det riktigt att ni i ett tidigare skede av ert liv varit fackligt verksam?

Imsen: Ja, jag var ordförande i en verkstadsklubb under ett par års tid. Dessutom var jag aktiv medlem någon tid, innan jag fick förtroendeuppdraget att bli verkstadsklubbens talesman. Men sedan jag lämnade mitt dåvarande arbete, har jag inte ägnat mig åt något fackligt arbete. Troligen skulle heller ingen fackförening acceptera mig som sin ombudsman i dag.

■ NN: Kan ni då i er tur acceptera fackföreningsrörelsens ideologi?

Imsen: Nej, fackföreningsrörelsen har från början antagit en materialistisk livsåskådning som sin ideologi och är således till sitt väsen en anti-kristlig rörelse.

■ NN: Pingströrelsens ledare – pastor Lewi Pethrus – har väckt tanken på ett nytt politiskt parti – ett heltigenom kristet parti. Vad anser ni om den tanken?

Imsen: Enligt min mening är väckelsen den verkligt opinionsbildande och samhällsomdanande faktorn. Jag kan därför inte dra någon annan slutsats än att pastor Pethrus – som nu satsar sitt livs sista krafter på en politisk förnyelse av vårt samhällsliv

– måste ha förlorat tron på sin ungdoms Gud. Jag kan heller inte i sammanhanget låta bli att ställa frågan: Hur skall män, som bevisligen inte har kunnat hejda det andliga och sedliga förfallet i sina egna fallor, kunna utträtta sådana bragder om de utrustas med politiska befogenheter?

Pethrus förklarade i sin omtalade ledare i Dagen, att valrörelserna har urartat och idédebatten fått vika för de ständigt återkommande grälen om finanspolitiken och de materiella standardfrågorna. Det tragi-komiska är, att han med de orden helt ovetande tecknar sin egen och pingstväckelsens utveckling. Det är nämligen de ekonomiska frågorna som numera dominerar vid sammankonferenserna och de s k predikantveckorna.

■ NN: I sin ledare sa Pethrus också att kristendomen är förföljd här i landet. Håller ni med honom på den punkten?

Imsen: Ja, säkerligen har han rätt på den punkten. Men hur ska man kunna komma till rätta med denna förföljelse genom politisk aktivitet, då kristendomens försvarare och förespråkare själva är engagerade i en liten minoritet i det svenska samhället? Jag önskar returnera pastor Pethrus ord i ledaren i Dagen: "Det är fråga om en stilla, tyst, diplomatisk och kamouflerad förföljelse." Men, vill jag tillägga, skulle den falang i svenskt fromhetsliv, som pastor Pethrus företräder, få politiskt inflytande, skulle trycket mot oss omedelbart öka och den besvärliga grupp hängivna Kristustillbedjare, som vi utgör, så småningom i Guds namn frånöras medborgerliga rättigheter. Med andra ord: Det parti pastor Pethrus vill sparka i gång har synnerligen små förutsättningar att bli ett demokratiskt parti och ännu mindre ett kristet.

■ NN: Till slut en fråga om filmen "491", som ju blivit en omtyckt skottavla för kristna av alla schatteringar. Vad är er åsikt om filmen och diskussionen kring den?

Imsen: Jag har mycket svårt att förstå det berättigade i uppståndelsen kring filmen. Filmen som sådan berör mig inte och gör mig inte heller upprörd – jag väntar nämligen ingen uppbyggelse för tron från det hållet. Vad som däremot gör mig verkligt upprörd är något annat – nämligen, att det bland "de stora män", som ropar på samhällsingripanden mot sedeslösheten, finns sådana som har mycket sämre moral än skaparna av dessa översexualiserade, filmistiska konstverk, fastän de förvisso har ett mycket tuktat och föredömligt familjeliv. Skall man angräpa moralen så får man inte – som vissa gör – begränsa sig till det alltid lika delikata sexualproblemet, utan man måste också ta med affärsmoralen, skattemoralen och andra områden,

Fortsättning sidan 38

"Stoppa Maranata!"

■ ■ ■ "Biblar brändes på stormigt Maranatomöte!"

Så kunde hela löpsedlar och framsidor på sensationshungliga kvällstidningar se ut. Vid detta speciella tillfälle berättades om ett stormigt maranatomöte där en tusenhövdad pöbelhop överföll mötesbesökarna och lyckades stoppa mötet. Människor beväpnade med äpplen, päron och andra tillhyggen stormade fram under upphävande av vilda tjut.

På nöjessidan i samma tidning berättades att man i Köpenhamn skapat en revy av ett maranatomöte, som man kallade sextas. En känd revyman hade besökt det första maranatomötet i Köpenhamn och nog följt varje företeelse. Revyn recenserades sedan i Kvälls-Posten: "Det skreks och åkallades på scenen – det var ett larm och ett oväsen från en poporkester som ackompanjerade den Helige Andes intåg, man frälste varandra med handpåläggningar..."

"I afton bönemöte" var namnet på en film som sändes i svensk TV. Press, radio och TV i hela Skandinavien kastade sig som hyenor över den unga maranataväckelsen. Samfundspressen konstaterade på sina ledarsidor att Maranata måste stoppas.

I de livliga diskussionerna var det en och annan gammal läsare som sa att det är precis som för femtio år se'n. "De bygger på lösan sand och är utan ledare", kontrade en känd pingstbroder.

"Det är bara storm i ett vattenglas", tröstade Willis Sæwe sina kollegor.

"Jag löser folk från denna farliga ande", ropade pastor Georg Gustafsson i Jönköping.

Maranata blev ett problem i den religiösa hopen.

Men även riksdagsledamöter bekymrades. Nancy Eriksson sa: "Vi måste få en lag så att vi kan hindra dem att arbeta vidare."

Barnförbud Maranatomöten var ett rop som skallade intensivt 1963 – 64. Det var ett TV-program som hade startat hysterin.

Två fackligt engagerade kvinnor besökte bibelskolans avslutningsmöten den 17 nov. 1963 i Pelarsalen, Folkets Hus, Stockholm. De två kvinnorna, vars namn var Ella Nilsson och Gulli Säldevall, totade ihop en ilsken artikel som publicerades två dagar senare i Stockholms-Tidningen. "Barnförbud Maranata! Borde inte Barnavårdsnämnden ingripa? Borde inte läkare och psykiatriker besöka mötena? Vi måste väcka en opinion mot denna kräftböld. – Småbarn skrek högljutt och vettskrämt, när extatiska mödrar inte brydde sig om dem.

– Kan det vara bra för lättpåverkad pubertetsungdom att få uppleva sådant här. Kollekten tas upp då stämningen är som mest uppjagad. Slitna gummor vände börsen upp och ned i kollekthåvarna."

Denna artikel fick en annan kvinnlig mötesbesökare att reagera. Hon var partikamrat med de två kvinnorna och engagerad i fackföreningsrörelsen. Hon var inte heller troende, men hennes reaktion på mötena var en helt annan. Här återger vi hennes artikel.

Per Arne Imsen

Nedanstående artikel är skriven av en helt utomstående, fackligt och politiskt, och icke-religiös kvinna.

(ur MR 1/64)

"Barnförbud Maranatomötena", läste jag till min häpnad i Stockholms-Tidningen den 19/11.

Jag har efter det omdebatterade TV-programmet i somras, då mitt intresse för rörelsen väcktes, vid åtskilliga tillfällen besökt deras möten, njutit av sången och musiken, beundrat det äkta, uppriktiga och frimodiga i deras bekännelse om en tro på en Gud och Frälssare, som för de flesta nutidsmänniskor kommit alltmer i bakgrunden.

Men mest har det roat mig att se barnen, hur trevligt de tycks ha på mötena och hur trygga de tycks känna sig. De små leker obesvärat på estraden, försöker sjunga med i sångerna, klappar i händerna av hjärtans lust och ser ut att ha roligt. De stör ingen, och ser inte ut att störas av något.

Då det blir för allvarligt eller långsamt kilar de ut i vestibulen, där det finns gott om utrymme till att klänga och leka, och där det alltid finns vakter, både manliga och kvinnliga, som håller ett öga på de små. En lekplats betydligt bättre och lämpligare än t.ex. PUBs leksaksfönster och många barnkrubbor där stämningen och intresset för barnen är betydligt sämre.

Artikeln i ST, tydligen helt grundad på uppgifter från ett par damer, Ella Nilsson och Gulli Säldevall, är upprörande och i huvudsak helt enkelt lögnaktig. Bör bemötas! De båda damerna tycks ha rusat iväg utan att veta vad de talade om. De hade besökt ett annat möte, på söndagsmiddagen 17/11 i Folkets Hus Pelarsal, tillfälligt hyrd av Maranata för den dagens möten. Självt bevisade jag den dagen endast kvällsmötet, men att efter-

Det hände 1963..

TV-väck

middagsmötet skulle ha skiljt sig så väsentligt från andra möten på Maranata vägrar jag tro.

En upptrissad extas rådde påstår damerna, sådan brukar visst förekomma då popsångarna, de s.k. idolerna uppträder i helt andra sammanhang och i andra lokaler, då lär det behövas åtskilliga poliser för att hålla styr på de upphetsade ungdomarna.

Sådant förekommer inte på Maranata. Här har mötesledaren alltid allt under kontroll och vaktmästaren håller en god ordning och i mitt tycke ofta sträng ordning i mötena. Att medlemmarna sjunger och prisar Gud hör ihop med mötets karaktär, och att ordförädet ibland tryter för de oftast helt otränade talarna så att de tillgriper ett obegripligt språk är ingenting att tappa fattningen för. Det stör i varje fall inte barnen.

Att kollekten tas upp då stämningen är som mest uppjagad är fel. För min egen del har jag aldrig känt mig "uppjagad", men ger i kollekten ändå, liksom jag betalar avgifter till de föreningar jag är medlem. Detta också frivilligt. Kollekten måste tas upp då rörelsen drivs helt med frivilliga medel, sådan förekommer ju även i statskyrkor. Och att hyra lokal i Folkets Hus är inte precis billigt, något som fackligt anslutna damer borde ha reda på. Fanns säkert ingen billigare lokal att uppbringa!

Uttryck om att de rika kommer till helvetet och de fattiga till himlen förekommer inte på Maranatas möten, där jämlikheten och demokratin är mera genomförd än inom det socialdemokratiska kvinnoförbundet!

"Slitna gamla gummor

Programmet Ella mitt intresse

vände börsen upp och ned i kollektståvarna", påstås det vidare. (Har aldrig sett några "håvar" på Maranatas möten, sådana brukar endast användas i statskyrkorna.) Om så skedde, var det säkert "gummornas" egna pengar som de båda damerna inte hade ett dugg med att göra. Det vore bättre att se till att "gummorna" inte behövde se slitna ut i vårt välfärds-samhälle.

Sedan kommer i mitt tycke de värsta beskyllningarna. "Småbarn skrek högljutt, och vettskrämt, när extatiska mödrar inte brydde sig om dem." Att gifta mödrar inte bryr sig om sina barn är nog alltför vanligt, men på Maranata skulle med säkerhet någon annan tagit hand om dem om "vettskrämda" barn skulle stört mötet och inte fått vara kvar inne. Att småbarn låg på stolarna och sov vittnar inte om någon större skräck.

Det händer faktiskt att barn somnar var de än befinner sig, om de känner sig lugna och trygga. De

båda damerna måtte gå omkring sovande om de inte hört och sett barn skrika men även sova i varuhus, i bussar, på tåg och spårvagnar, där föräldrar ibland åker omkring med dem på nätterna. Sådant borde väl "chocka" överkänsliga och beskäftiga damer. Likaså att små barn springer omkring på dagarna utan tillsyn och råkar ut för saker som verkligen är hemska och skadliga.

Många barn

Att de religiösa hemmen inte alltid är de bästa att växa upp i, i synnerhet inte för främmande barn, som hävdades av en barnavårdsinspektör i TV för en tid sedan är en annan sak. Nu gäller det offentliga möten i en sekt, som tycks gå framåt med stormsteg.

Då barnantalet blir så stort att de ansvariga för Maranata anser sig behöva en barnkrubba skaffar de nog en sådan – utan att yrka på statsanslag – och utan att Gulli Säldevall behöver bekymra sig därom.

"Kan det vara bra för lätt-

påverkad pubertetsungdom att få uppleva sådant här", frågar sig Ella Nilsson och påstår sig vara ungdomsledare och övervakare. Vad är orsaken till att det behövs övervakare till ungdom? Det kan knappast vara Maranata. "Borde inte barnavårdsnämnden ingripa?" fortsätter fru Nilsson. Säkert finns det betydligt mer angelägna saker för Barnavårdsnämnden att ägna sig åt. Frågan är om det inte vore bättre att ägna lite uppmärksamhet åt vilka de väljer som övervakare.

"Borde inte läkare och psykiatriker besöka mötena", undras vidare. Ja, är man en fru Nilsson bör man kanske bestämma även över dessa yrkesgrupper. Eftersom Maranatas möten är offentliga får vem som helst gå dit, vilket yrke man än har, men man får inte uppföra sig hur som helst.

Ledarna har rätt att visa ut alla som stör mötena, fruar inte undantagna! För min del undrar jag om inte obligatorisk psykiatrisk un-

dersökning av övervakare vore lämplig.

Att som Ella Nilsson helt lögnaktigt påstå att hon var utsänd av Barnavårdsnämnden och anställd där och ställa sig bakom ett draperi och övervara ett enskilt samtal där hon inte alls hade någonting att göra, ger inget gott intryck av övervakare och ungdomsledare.

Maranatarörelsen ser ut att påverka även utomstående och kritiskt inställda ungdomar i positiv riktning. Även de som hårt och hänsynslöst trängs utanför dörrarna till Viktoriasalen för att om möjligt komma in till de i regel fullsatta mötena, är förvånansvärt hyggliga och inte farliga ens för en äldre dam att komma i närheten av.

De tycks åtminstone för stunden ha glömt allt vad väskryckning, överfall, bilstölder, studenthippor och raggarliv heter.

Och när man ser ett femtiotal ungdomar lämna en lokal så tyst och fint i så god ordning som skedde på kvällsmötet i Folkets Hus? kanske menade ungdomarna att demonstrera mot Maranata. De hade gått in och tagit plats, men lämnade mötet efter att några sånger sjungits. För den som är van att ha med ungdom att göra och dessutom har förmåga och vilja att bedöma saker och ting objektivt, tedde sig deras uttåg som ovanligt hyfsat.

Maranatas sätt att prisa Jesus förefaller ibland en smula högljutt. Men vad vet vi om hur stora människor som samlades omkring Jesus då han levde här på jorden, hur de uppförde sig? Är det säkert att de var så tysta?

Och är t.ex statskyrkans sätt att prisa Gud det enda som bör tolereras? Lite tolerans och ärligt försök att se saker och ting i stort, är aldrig dumt.

Man bör även studera företeelsen lite närmare innan man yttrar sig om den, och framför allt – hålla sig till sanningen.

Kvinnlig mötesbesökare

Bibelskolans avslutning i Pelarsalen, Folkets Hus, Stockholm den 17 november 1963. Här fanns tre fackföreningskvinnor med. Två av dem spydde ut sin galla i Stockholms Tidningen. Den tredje bemötte dem med denna artikel.

ERIK TELL, som nyligen firade sin 80-års dag, berättar om sitt möte med Maranata på 60-talet:

– Sången var något helt annat än man var van vid. Man började på en sång och sjöng den om och om igen...

– Handklappning var också något nytt för mig, och det tog lite tid innan jag övervann mig själv och började klappa i händerna jag också.

– Men det viktiga var tonen som jag kände igen från förr. Den grep oss och vi blev förnyade i maranataväckelsen.

**Intervju av
ULLA NÄSHOLM**

– Handklappning men tonen kände j

Anna och Erik Tell, Karlskrona, kom tidigt i kontakt med Maranata-
väckelsen. Erik, som i dagarna firar sin 80-årsdag kan berätta om hur det var när väckelsen bröt fram i vårt land för mer än 30 år sedan.

Du har ju varit med från början när Maranata började, kan du berätta lite?

– Jag kommer så väl ihåg hur det började. Jag och min fru var med redan från starten. 1959 var det möten i Kristen Gemenskap. Vi var inte med i församlingen där, men vi var med i mötena.

– Alldeles särskilt minns jag tältmötena i Rålabshov. Det var livliga och originella möten. Det var en som hette Bolags Anders och en som heter Sigurd Larsson som var med.

– Något som var annorlunda var också att det under talarstolen fanns en böneplats, där det ständigt var någon som bad under mötena.

– Sen kom mötena att förläggas till en lokal på Snickarbacken. Där var det liv och hänförelse. Jag kommer speciellt ihåg en ung evangelist som talade väldigt bra och som var livlig och inspirerad. Det var Arne Imsen. Han försvann sedan, jag visste inte vart han tog vägen först. Det var när föreståndaren för Kristen Gemenskap, Ragnar Ljungkvist, gick tillbaka till Östermalms fria församling.

Hur kom ni i kontakt med Maranata?

– Som jag sa, så försvann Arne Imsen ur bilden och vi hade ingen aning om vart han tog vägen. Men så såg vi en annons där det stod: "Möte för missnöjda." Först log vi när vi såg annonsen. Men det var inte så att det var de missnöjda som hade mötet – det menades att mötet var för dem som var missnöjda med sin andliga situation och som ville ha mer liv och hänförelse.

– Lördagen efter detta var det en annons i Dagens Nyheter under rubriken: "Maranata". Min fru kunde inte gå dit, hon arbetade i sjukvården och var inte ledig över helgen, men hon uppmanade mig att gå på mötet.

– Ordet Maranata hade jag ju sett i bibeln – jag visste att det betydde: "Du vår herre, kom!" Men jag hade aldrig sett det annonserat på det sättet.

– Hur det nu var så gick jag på mötet och jag hade bara varit med en kort stund, så kände jag igen tonen från förr. Jag fortsatte att gå på mötena som senare hölls i Viktoriasalen på Tunnelgatan. Det var 1962.

Vad var skillnaden mellan pingstförsamlingens möten och Maranatamöten?

– Livet och hänförelsen hade slocknat i pingstförsamlingarna. Jag blev frälst 1933. Då var det härligt, saligt

och väldigt enkelt. Det ebbade ut, även om man inte erkände det. Till slut blev det nästan en ära att tillhöra en pingstförsamling.

–Jag menar ju att det är viktigt att man har människors förtroende, det är ju klart, men det blev så fint och bra, enkelheten försvann och det blev annorlunda än från början...

Handklappningen som förekom i maranata-mötena, var väl också något annorlunda. Hur upplevde du det?

–Handklappning hade jag aldrig varit med om och det var lite främmande först. Men tonen och äktheten fanns ju där, så man tänkte inte så mycket på hur det var runt omkring. För mig var det lite svårt och tog lite tid innan jag övervann mig själv och började klappa i händerna jag också.

Har du några särskilda minnen från den här tiden?

Anna och Erik Tell på hans 80-årsdag.

I var något nytt, ig igen från förr!

–Söndagen den 9 september 1963 var jag med i mötet i Blå Hallen i Stadshuset. Annars var ju mötena i Viktoriasalen. Det var härliga och livliga möten. Jag minns särskilt en syster som heter Vibeke. Hon hade blivit frälst och kommit direkt ut från världen. Hon var livfull och engagerad och stod ofta vid utgången och talade och bad för människor. Hon tog dem fram till förbön och ibland tog hon en i vardera handen och ledde dem till första bänken.

–Det var också en broder som hette Gustav. Han hade blivit andedöpt kort innan och han prisade Gud och verkade ibland vara helt borta från allt som hände omkring honom, så salig var han.

–Så minns jag Henning Thulin. Han hade varit statskyrkopräst, som blivit döpt i Filadelfia och sedan kom han med i Maranata. Han kunde tala alldeles fantastiskt om försoning. Det grep mitt hjärta och jag blev förnyad när jag lyssnade till hans förkunnelse. Sången var också något helt annat än det man var van vid. Till att börja med hade församlingen ingen egen sångbok, man sjöng ur Segertoner (pingströrelsens sångbok). Det hade förstås kommit till en del nya sånger som skilde sig från de gamla. De sångerna var mer livfulla och innehållsrika.

–Man började på en sång och sjöng den till slut. Så sjöng man den om

och om igen. Det var ju lite ovanligt.

–Det gick inte heller att störa möten, även om många försökte. Imsen spände ögonen i dem som försökte och det var ingen som fortsatte utan mötena kunde fortgå som vanligt.

–Jag minns också att vi fick stå i kö vid Viktoriasalen för att få plats i mötena. Det var inte så alla möten, men ofta var det kö före mötena – man stod och väntade på att dörrarna skulle öppnas. Det var inte alla som kunde släppas in, så mycket folk var det.

–Sen skulle lokalen rivas och vi flyttade från Viktoriasalen och fortsatte i Strindbergssalen som ligger vid Norra Bantorget. 1968 flyttade vi från Stockholm till Gullabo, där vi bodde i 12 år, innan vi flyttade till Karlskrona där vi nu bor.

Tidningen Midnattsropet, hur länge har ni haft den?

–Vi har haft Midnattsropet hela tiden. Jag tror att vi har nästan alla tidningar kvar. MR är den bästa av alla tidningar, den har verkligen klara linjer. Till att börja kom tidningen inte ut så ofta som den gör nu och den var också mycket tunnare.

Du och din fru har visat stor kärlek till missionen och då speciellt i Santo Domingo. Är missionsengagemanget något som varit viktigt för dig?

Viktoriasalen strax innan rivningen 1967.

–Jag var ju med i Söderåkra, där det fanns en Maranataförsamling. Senare ändrades det och kallades för en fri församling, man tog bort namnet Maranata. Men i den församlingen var jag missionskassör under flera år, missionen har alltid funnits i våra hjärtan. Församlingen hade då ett arbete i Kenya. Senare blev det lite problem i församlingen då ledningen lämnade verksamheten och det blev lite krångligheter med missionen, men det är inget att tala om.

–Men missionen har vi alltid känt för. Vi kan ju inte göra så mycket, men vi vill vara med och hjälpa till med det vi kan.

Hur ser ni på framtiden?

–Det är inte så lätt att svara på den frågan. Men jag kan säga att det är viktigt att fortsätta på vägen. Det här är den mest rätta vägen och det finns liv och hänförelse. Vi har blivit förnyade i Maranataväckelsen och där vill vi vara med.

Där lämnar vi Erik Tell men i nästa nummer av MR kommer han att berätta mer personligt om sitt liv och sin bakgrund och hur han kom till tro.

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

Organ för andlig väckelse

NR 1

NOVEMBER 1960

ÄRGÅNG 1

”De som voro redo gingo in!”

Jesus skall komma igen, och tidstecknen säger oss, att vi står inför denna tidsålders avslutning. Snart skall ”Herren själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå. Sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes. Och så skola vi för alltid vara hos Herren”. (1 Tess 4: 16—18) Församlingen, Jesu Kristi brud, skall, eskorterad av himmelska furstar och väldigheter i hast evakuera från jorden för att träda fram inför Gud på Sions höjder. Är du redo för uppbrott?

Jesus Kristus, vår himmelske brudgum, skall till de himmelska härskarornas jubelrop föra en jungfrueligt ren och obesmittad brud in i festsmyckade bröllops-salar. Ingen synd kommer in där. ”Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant. Fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.” Många kristna bekännare tycks icke ta denna sak så allvarligt, och de ger därvid tillkänna, att de icke är med i brudeskaran. Om församlingen är bruden, så måste varje sann kristen vara en brudesjäl, och för en

Arne Imsen

sådan framstår det alltid som en livsnödvändighet att leva och verka som om varje dag vore den sista. Eftersom hon har mött denna omätliga kärlek från brudgummens sida och svarat ja till honom, är det angeläget för henne att undvika allt som kan störa denna innerliga gemenskap. Jesus skall hämta en brud, som icke lever i flirt med världen utan i uppriktig trohet mot honom under trolovnings-tiden. Hur har du det? Lever du kvar i den första kärlekens intima gemenskap med Jesus? ”Jag har trolovat eder med Kristus och ingen annan för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Men jag fruktar, att såsom satan i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus.” (2 Kor 11: 2—3)

Varje kristen som i sitt hjärta ger rum för världen och dess väsende, lever i andlig otukt, och varje församling som låter världsligheten tränga in i sin mitt, blir en karikatyr av Kristus och förvandlas successivt till en avläggare av den stora Babylonsskökan. Församlingen skall icke bestå av ljumma kristna. Gör hon det vilar Jesu

dom över henne: ”Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun.” (Upp 3: 16) En sådan församling äger icke något existensberättigande om hon icke gör bättring och omvänder sig, till vad pris det än må kosta. Vill hon icke göra det återstår endast ett alternativ för den själ, som icke vill stödja skökoväsendet: ”Vänd dig bort ifrån sådana.” Världens vänskap är Guds ovänskap. Den som lever i ett sådant tillstånd blir ohjälpligt kvar då Jesus kommer.

Det gäller att i tid verkligen se om sin lampa. Finns det olja i både kärl och lampa? Överensstämmer liv och bekännelse? Bor Anden i din kropps tempel?

Då Jesus kommer hämtas alla de som är redo. Han kommer icke att söka upp någon församlingsföreståndare för att se vilka som är med i matrikeln. Ej heller kommer han att fråga om du har medlemskort, som är utfärdat av någon kyrka. Endast om ditt namn står skrivet i Livets bok kommer du att få vara med, när bruden lyftes från en skräckslagen värld. ”Sök Andens olja nu min vän och redo stå för brudgummen!” Herren vill frigöra dig så du kan bli till största möjliga välsignelse och hjälp för sargade själar i denna ångestfyllda tid.

Werner Sällström

EVIGT LIV

Upptaget under möte i Kumla.

Det är evigt liv att känna den ende sanne Guden och den han har sänt. Det är icke endast ett kort liv här nere. Halleluja! Jag känner att detta liv leker och sjuder i mitt inre. Pris ske Gud! Jag upplevde det livet den 25 januari 1922 i en missionskyrka i norra Hälsingland. Jag fick så mycket av detta liv, så jag behövde inte mat och sömn på tre dygn. Gud fyllde mig med sitt underbara överflödande liv, och jag var som i hänryckning, så jag hade icke behov av mat och sömn. Ändå arbetade jag hos en grinig och elak bonde. Men det är underbart att uppleva det eviga livet. Pris ske Gud och Lammet!

Du kan vara säker på att det hade yttringar också. Jag minns när jag kom hem till barndöparna, som jag bodde hos. De skulle också vara religiösa. "Här skall prisas Gud!" ropade jag, "ty nu har Herren mött med mig och frälst min själ!" Jag fick dem på knä en gång, men sedan var det stopp, eftersom jag prisade Gud för högt. Det blev för kraftigt för dem. Men jag hade övergått från döden till livet. Det står i efesierbrevets andra kapitel, att han har gjort oss levande, oss som var döda i överträdelser och synder. Nu har han gjort oss levande. Halleluja! Och sannerligen, de som kommer inom dessa väggar skall snart få klart för sig, att vi är levande. Ära vare Gud, vi skall leva ännu mera! Vi skall leva i Kristus, så att en värld i synd och överträdelser kommer till besinning, blir väckt, börjar söka vid samma livskälla och får uppleva samma underbara och härliga livskraft.

*

Profeten Hosea säger: "Låtom oss lära känna Herren, ja, låtom oss fara efter att lära känna honom. Hans uppgång är lika viss såsom morgonrodnadens, och han skall komma över oss likt ett regn, likt ett vårregn som vattnar jorden." Halleluja! Jag tycker det är ett härligt budskap, att vi får lära känna honom, hans uppståndelse-

kraft, hans kärlek och hans förlåtande sinnelag. Om vi vill lära känna honom skall han komma över oss likt ett regn, likt ett vårregn som vattnar jorden. Jag är väldigt glad för, att det icke är någon som kan hindra att det regnar. Tänk om människorna hade kunnat hindra regnet i sommar, då hade de icke sparat någon möda för att göra det. Men de har icke kunnat. Det har regnat. Ogudaktiga människor har svurit och förbannat och grälat på Gud, men det har regnat i alla fall. Det är många som ansätter oss, när Herren sänder sina skurar, men de kan inte hindra skurarna från att falla. De kan träta eller handla hur de vill, men Herren sänder sina skurar i alla fall. Då vattnas våra hjärtans åkrar. Pris ske Gud! Det är härligt. Skulle inte du vilja vara med i den skaran?

*

Jag är så glad över, att ingen kan hindra att Gud välsignar oss, när vi öppnar våra hjärtan för honom och jagar efter att lära känna honom. Det är underbart. Du vet, att det är skillnad på att vara bekant med en person och känna en person. Det är många som är litet bekanta med Jesus och Jesus-namnet, men de har aldrig lärt känna honom. Nej, de har aldrig lärt känna honom. Första villkoret för att bli känd med en person är icke att läsa om honom eller se hans kliché i någon tid-

ning. Nej, man måste träffa honom personligen. Det är det första villkoret. Då man har fått ett personligt möte med honom, är det första steget taget till att fortsatt lära känna honom. Ett personligt möte med Jesus är det första villkoret. Han är här nu för att möta med dig. Det räcker icke med det heller. Det gäller sedan att ha umgänge med honom. Pris ske Gud! Att umgås med honom i nöd och lust i motstånd och i seger. Halleluja! På den vägen får vi lära känna honom. Ett gammalt ordspråk säger: "Den man umgås med blir man lik." Dess mer du umgås med Jesus, dess mer lik honom blir du. "O att bli lik dig ren som du är", sjunger en sångare. Ära vare hans namn! Har vi det så, behöver vi icke springa fram gång på gång för att få ett nytt möte med Herren, ty vi umgås med honom.

*

Nå hur skall du ha det? Vill du ha evigt liv? Kom då till honom, som kan ge dig det. Han har själv sagt, att han har kommit, för att vi skall ha liv och övernog. Inte det där tynande livet, som nätt och jämt orkar andas. En sådan människan har ingen uppgift och kan ingenting uträtta. Men det kan den som har det friska, sprudlande och överflödande livet i Kristus. Det kan du få nu i denna stund — om du vill dö. Vad? Dö? Ja, just dö! Du måste dö också!

(Forts. sid. 7)

GRAMMOFONSKIVA

Donald Bergagård

45 varvs utkommer i mitten av nov., med sångerna:

Det gamla evangeliet
Ett härligt möte
Jesus min sång
Mäktiga ting

DONALD BERGAGÅRD sjunger till dragspel och gitarrackompanjemang.

Skivan kostar 9 kr. Skriv till tid. Midnattsropet, Gustav Clasonsgatan 10, Örebro, och vi sänder den pr postförskott.

Norsk Grammofonkompani A/S Oslo

MIDNATTSROPET

utkommer varje månad.

Red och ansv. utg. Arne Imsen

Tidn. adress:

Gustav Classonsgat. 10, Örebro

Telefon 13 19 68

Postgiro 57 16 20

Lösnummer 60 öre

Pren. kr. 6: 50 pr år

Lewi Pethrus

ANDLIGT SVÄRMERI!

Taget ur kapitlet Andligt rus i boken Hänryckningens tid.

Det som kritiker älskat att kalla extas ibland oss har vi kallat för gripenhet och hänförelse.

Vad denna företeelse betytt för pingstväckelsens framgång, är inte möjligt för den oinvigde att fatta.

Att denna segertro och frälsningsfröjd ibland tagit sig överdrivna uttryck är också helt naturligt. Där Gud kommer med sin makt och kraft, där riskerar man alltid att hamna i svärmeri. Svärmeri — att det existerar, att det finns, att en levande kristen och en levande församling kommer i förbindelse med det, det bevisar bara, att det finns värme och liv. En kristen församling, som aldrig har någon fara för svärmeri, den är icke tillräckligt varm. Den har för låg andlig temperatur. Det står i Skriften, att vi skall vara brinnande i anden.

En gryta, som kokar, står alltid i fara att koka över. Men det är ju ingenting farligt. Den risken måste man alltid löpa. Om Gud får verka fritt och Andens liv kommer att överflöda i själarna, så är faran för svärmeri för handen. Den fanns i den första kristna tiden, och de stora väckelserna, inte minst den stora väckelsen under reformationstiden, har visat, att denna fara alltid är tillstädes.

Den finske teologen, professor C. G. von Essen, sade i en minnes-teckning över Lars Stenbäck med tanke på den finska pietismens genombrott: "att ingen idé, som i sig har livskraft och sanningskraft nog för att göra sig gällande i livet, kan hava framgång utan att uppbåras av en entusiasm, som av de likgiltiga såväl som av motståndarna icke kan betraktas anorlunda än såsom svärmeri, och att själva överdrifterna under ett visst stadium är så sammanvuxna med arbetet på dess genomförande, att detta dem förutan näppe-ligen kan medföra några stora resultat."

Under de första åren kom kritiken över oss särskilt från de religiösa led. De klandrade det ovanliga i pingstväckelsen, det ovanliga, som de just saknade och som var hemligheten till att pingstväckelsen vann terräng och utbredde sig.

MIDNATTSROPET!

Det är första numret av tidningen Midnattsropet, som du nu har i dina händer. Har du tagit del av dess innehåll lär uppläggning och sammansättning utan närmare förklaring ge besked om tidningens program och målsättning.

Midnattsropet har kommit till för att vara ett språkrör för andlig väckelse. Den önskar ropa till syndare och fromma, att tiden efter allt detta är mycket kort. Jesus kommer snart! Därför tror vi det vara vår plikt, att utan ovidkommande hänsyn i Jesu namn gå till attack mot andlig försoffning, ljumhet, tvivel och vanmakt, som i så hög grad slagit väckelserörelserna i vårt land i fruktansvärda bojar. Utan förtäckta ordalag kommer Midnattsropet att höja sin röst till protest mot synd och världslikställighet, som får allt större rum i avfälliga kyrkor.

Men Midnattsropet ser också som sin uppgift att anvisa en väg ut ur detta för Guds verk så förnedrande tillstånd. Många församlingar liknar mera underhållningsklubbar än bönehus. Andra har för länge sedan övergivit de gamla stigarna och slagit in på vägar, som ofelbart leder till församlingens förvärldsligande. Midnattsropet

vill icke meddela nya uppfinningar för att rationalisera och förbättra det gnisslande religiösa verksamhetsmaskineriet. Vi vill vara med och gräva upp de gamla, igenslammade brunnarna och tror, att det gamla evangeliet leder den törstande och längtande i kontakt med de eviga källsprången.

Det skall vara vår fasta målsättning att meddela ett fulltonigt evangelium om frigörelse från synd och sjukdom för ande, själ och kropp. Men vi kan icke nöja oss med läran om dessa ting. Midnattsropet vill basunera ut, att det som står skrivet i Ordet måste med nödvändighet upplevas i församlingens liv idag. Den som lever i detta är redo att möta Jesus.

Fram till urkristendomens kraftkällor.

Gör vad du kan för att sprida denna tidning.

Har du något du skulle vilja tala om för andra till väckelse eller uppbyggelse, så är du välkommen med ditt vittnesbörd. Grupper och församlingar, som vill berätta om vad Gud gör på olika platser, kommer givetvis att beredas plats för sina meddelanden. Bed till Gud för tidningen!

A. I.

Sprid MIDNATTSROPET!

Den som önskar decemhernumret samt prenumerera 1961 kan sätta in kr 7: — å vårt postgirokonto 57 16 20. Nästa nummer får ökat sidantal. Ev. överskott å tidningen går oavkortat till missionen.

Så talade T. B. BARRATT 1918:

'Dragen ut från henne, I mitt folk!'

En mansålder har förflutit sedan pingstväckelsens pionjär i Norden uttalade nedanstående sanningar. Vi är förvissade om, att de äger lika stor aktualitet idag och tror det vara synnerligen gagneligt, att i denna tid, då församlingslivet i många fria församlingar förlorat så mycket av sina ursprungliga karaktärsdrag, ställas inför detta allvarliga väckelserop. Red.

Det är med dessa ord Herren uppmanar sitt folk att lämna Babylon. Namnet är en hemlighet (Upp 17: 5), men närmare beskriven är hon "mor till skökorna och till styggelserna på jorden". Hon var "drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod" då Johannes såg henne, och han förundrade sig storligen. Hon satt på vilddjurets rygg "klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor", men i sin hand hade hon "en gyllne kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet". *Det är den avfälliga församlingen*, som har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt. Den underordnar sig orättfärdiga och köttliga bestämmelser för att kunna upprätthålla sin maktställning.

Var och en kan förstå att här avses kyrkostaten och statskyrkorna, men icke bara dem — här avses alla kristna samfund och institutioner, som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde. Självfallet är det många allvarliga och bra kristna, som ännu icke sett faran av denna kompromiss mellan den andliga och köttliga makt, varför de stannar där de är i god tro. Men tiden är nu kommen, då Herrens förmaning må bli en hjärteangelägenhet också i detta avseende:

**"DRAGEN UT IFRÅN
HENNE, I MITT FOLK!"**

Låt det överallt ordnas *bibliska församlingar*, som Guds folk kan sluta sig till!

Den tid är icke långt borta då Babylon skall falla! De som hon stödjer sig på: Vilddjuret och dess hjälpare, skall resa sig upp emot henne. De "tio hornen" skall "hata skökan och göra henne utblottad och naken och skola äta hennes kött och bränna upp henne i eld." Upp 17: 16. Hon har förlitat sig på den världsliga makten och levt högt med vilddjurets stöd, men tiden kommer, då allt detta vill sluta med katastrof!

Namnkristendomen är dömd till undergång! Det är bara en tidsfråga när den kommer. Redan nu kan vi se hur hela den officiella kristendomen skaka på sina grundvalar i många land. När vilddjuret —

ANTIKRIST

en gång kommer till makten, kommer han att fordra att varje spår av kristendomen suddas ut. All tillbedjan till Fadern och Sonen kommer han att motsätta sig, även om det är bara formen som återstår. Det kommer att bli en fruktansvärd räkenskapsdag för skökan, som icke har den rena kvinnans kraft till att bestå eldsprovet! Allt det motstånd hon har rest mot sann, levande kristendom kommer över hennes eget huvud. Förföljelser, som hon tiderna igenom stödd på den världsliga makten har åsamkat sanna kristna, kommer igen över henne själv och kommer att krossa och tillintetgöra henne för alltid. Hon skall få dubbelt igen för sina onda gärningar!

De som har gjort sig rika på formväsendet och levt därav på det ena eller andra sättet, kommer att med förfäran få bevittna hennes fall. "I ett ögonblick har den nu blivit förödd." De skall se rök av hennes brand på avstånd och förskräckas!

"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder del-

aktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor!"

Alla de heliga måste vakna upp och skilja sig från allt som Gud har dömt, och sluta sig tillsammans i rena, frigjorda heliga skaror, så att Herren kan få sin väg med dem helt!

Socialisterna fattade på sin sista årskongress beslut om att de skulle ta upp frågan om statskyrkans upplösning till debatt i sina föreningar. Då borde väl de kristnas ögon öppnas, så att de går ut ifrån henne i skaror och icke mer sammanblandar sig med ett så obibliskt system, som statskyrkan är. Herren rena sitt folk och helga det i sanningen!

Det gjorde Gud

En syster vittnar:

För att förhårliga och upphöja namnet Jesus vill jag avlägga mitt vittnesbörd och berätta vad han har gjort i mitt liv.

I över två år har jag lidit av kärkramp i hjärtat och besvärats av mycket svåra anfall. Jag blev så försvagad av detta, så jag orkade knappast gå. Min sjukdom gjorde mig mycket beroende av medicin. Till detta kommer att jag också led av magsår och hade mycket svårt att äta riktig mat. För mig såg det ut som om jag endast hade att vänta få flytta hem till Gud. Men i februari i år grep Gud in och botade mig. Det blev en ögonblicklig förvandling och all värk och smärta försvann. I dag kan jag sköta ett arbete. All äran till Jesus!

Du som är sjuk, våga fatta tag i Jesu utsträckta hand. Han är din läkare, ty igenom hans sår bliva vi helade. Jes. 53: 4—5.

I. A.

"Se, här är jag, sänd mig!"

MARGARETHA och GUNNAR
EKLUND VITTNAR OM SIN
KALLELSE

Redan i tidiga år av en människas liv uppstår den stora frågan om vilket yrke man är mest lämpad för. I våra dagar läggs det ner mycket arbete för att vägleda de unga. Goda råd är av stor betydelse om man skall lyckas som människa i det moderna samhället.

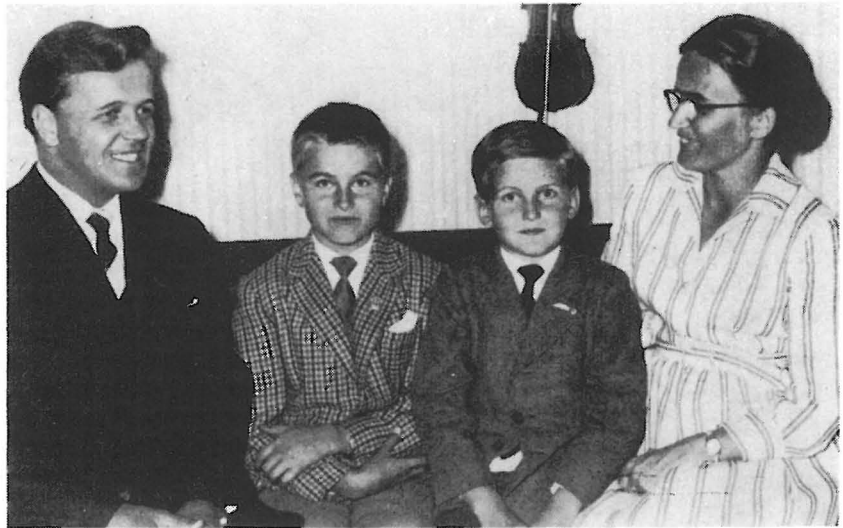
Det står ett ord i Bibeln som har hjälpt mig under mina pojkår. Mina föräldrar tillämpade det. Så här står det: "Vänj den unge vid den väg han skall gå, så viker han ej därifrån när han blir gammal." Ordsp. 22: 6.

De timliga tingen gastkramar vår tids människor så till den grad, att man ej har tid att lyssna till vad Guds ord lär. Dock finns det så många härliga löftesord. "Vad är då en människa, att du gör så stor sak av henne, aktar på henne så noga, synar henne var morgon, prövar henne vart ögonblick?" Job 7: 17—18.

Redan vid tolv års ålder kallade Gud mig att gå till Afrika. En gammal kvinna, som ofta besökte mitt barndomshem sa alltid till min mor att hon kom för att besöka missionären.

Gud talade ofta till mig, men jag var icke villig att gå hans väg. Jag ursäktade mig alltid med att Gud kunde ta andra, som var bättre rustade med begåvning och talang för denna uppgift. Åren gick, och så småningom fick jag egen familj. Allt var så väl tillrättat, och jag var glad för ett gott hem och ett bra arbete. Så inträffade det något, som man icke gärna tänker på i unga friska dagar. Min hustru drabbades av en svår sjukdom, som varade i över två år. Ett mäktigt under skedde emellertid med min hustru. Jesus grep in och gjorde henne helt frisk. Under den svåra tiden fick jag en ny påminnelse om kallelsen till Afrika, och till slut fick jag efter mycken bön och många li-danden svara ett helhjärtat ja.

På hösten 1955 deltog jag och min hustru i en bibelskola. Då vi

Gunnar och Margaretha Eklund med sönerna Peter och Robert. Pojkarna skall följa far och mor till Afrika.

bad om ett fält fick vi det beskedet att ingen kunde ta emot en hel familj. Då förstod vi, att Gud ville visa oss en annan väg. På vintrarna hade jag förvärvsarbete, och på somrarna var jag på olika platser och predikade Guds ord. Jag var bl. a. i Finland. Gud visade mig på ett underbart sätt, att den han kallar, den skickliggör han ock. Gud frågar inte efter vad vi tycker och tänker, utan han fordrar lydnad, och om vi lyder honom bevisar han, att han står troget fast vid sitt ord.

Fem år har förflutit sedan jag svarade ja på Herrens kallelse, och nu har vi kommit fram till tiden för uppbrottet. Visst har det ibland varit påkostande och prövosamt under väntetiden, men det håller att lita på vår uppdrags-givare. Han är under alla förhållanden trofast.

Vi är också mycket tacksamma till Örebro Fria Församling och till andra vänner, som givit oss sitt stöd, och gjort det möjligt för oss att resa till Kenya. Detta land upplever en särskild besökelsetid just nu. Väckelsen går fram över landet och under och tecken av icke vanligt slag sker. Bed för oss och för arbetet, så Herrens ord må sprida sig ännu mer.

Gunnar Eklund

Det är med glädje om och med vemod som vi nu står inför den verkligheten, att en dörr till Afrikas folk har öppnat sig för oss. Då jag som liten flicka fick uppleva frälsningen talade jag om för en släkting, att jag skulle gå till Afrika och vittna om Jesus, när jag blev stor. Men åren gick, och då kallelsen förtydligades svarade jag nekande.

Efter genomgångna provningar av sjukdom och trångmål, kan jag vittna om hur allt har förvandlats efter ett vidrörande av Jesus, och jag kan och vill ej säga annat än ett ödmjukt ja.

Ändock känns det underligt att nu stå inför uppbrottet, riva upp hus och hem och bege sig till en världsdel som står i jäsning. Men övertygelsen om att det är min Mästares befallning och ej mina egna spekulationer ger en god grund att vila på.

Kära vänner! Till er som blir kvar för att kämpa i hemlandet vill jag ge de ord, som står i Pred. 11: 1: "Sänd ditt bröd över vatten, ty i tidens längd får du det tillbaka." Vi får alla hjälpas åt, ty annars skulle det arbete, som just nu har stor framgång i Kenya icke nå de resultat Jesus ämnat om det.

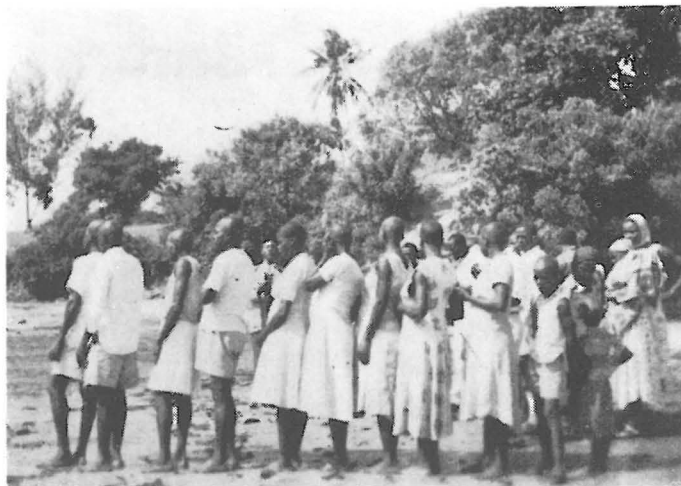
Margaretha Eklund

(Se nästa sida.)

Missionen kallar!

Äntligen har alla formaliteter ordnat sig för våra vänner Margaretha och Gunnar Eklund, och de står nu färdiga att tillsammans med sönerna Robert och Peter, resa till Kenya. Omkring den 20 november skall de lämna älskat fosterland för att bege sig till det sjudande Afrika. Kallelsens eld brinner, så inget har kunnat hindra dem att gå åstad för att bärga in den mognande skörden förrän Jesus kommer.

Örebro Fria Församling känner det som ett stort nådesuppdrag att få sända dessa älskade vänner med frälsningens förvandlande budskap till ett sökande och längtande folk. *Låt oss bilda en bönekedja kring våra missionärer.* Det är ingen numerärt stor församling, som har åtagit sig det ekonomiska ansvaret för Eklunds, men vi har förnummit Guds kallelse och vågar icke dra oss undan. I trohet mot den Herre, som har verkat fram detta beslut, vill vi göra vårt allra bästa. Vår uppdragsgivare har lovat vara med alla dagar in-

Afrikaner redo att döpas till Kristus i Indiska Oceanen.

till tidens ände, varför vi med full tillförsikt går in i denna välsignade ansvarsställning. "Gud med oss!"

De Herren manar ge sitt ekonomiska stöd till missionen i Kenya, är välkomna göra sin insats. Bidrag kan med angivande av ändamålet sättas in å denna tidnings postgirkonto.

Som framgår av annons i detta nummer, kommer missionärsavskiljning och avskedsmöten för fa-

miljen Eklund att hållas i Örebro lördagen den 5 november kl. 15.

För att våra vänner skall få en inblick i missionsarbetet där familjen Eklund kommer att verka, kommer broder Oscar A. Karlsson berätta sina intryck och erfarenheter av väckelsearbetet i Kenya. I nästa nummer inflyter denna artikel, som ger en mycket god inblick i förhållandena.

Arne Imsen

"HERRENS ORD HADE MÄKTIG FRAMGÅNG!"

Seger-rapporter från när och fjärran

FRÅN ÖREBRO FRIA FÖRSAMLING

"Är det befogat med ytterligare en församling i Örebro", finns det sådana som frågar. Andra har helt enkelt fastslagit att vi saknar existensberättigande. Men trots alla mer eller mindre obetänksamma anklagelser från vanmäktiga kristna bekännare, måste vi i uppriktig glädje konstatera att himmelen givit sitt erkännande. "Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss?" Vi söker icke människors gunst, utan önskar i allt vara vår Herre och Mästare till behag, och vårt stora mål är att Guds folk skall skaka stoftet av sig och resa sig upp från sin trældom, för att bli skickliggjort till verklig andlig tjänst i slutdrabbningen innan skyn brister, och en förlossad skara tågar ur tiden. Vi låter broder

Knut Ringstad berätta något om församlingens tillkomst och om dess verksamhet. A. I.

Hos många gjorde sig längtan efter mer av Jesus gällande. Denna längtan fann icke sin tillfredsställelse i den verksamhet vi då deltog. Det återstod därför ingenting annat för oss än att förlita sig på Ordet såsom det står skrivet. Vi valde därför att gå ut utanför lägret. Till Guds ära kan vi säga, att han har mött oss underbart. Vi började bedja allvarligt om Herrens ledning och kraft, ty vår kraft var ringa. I nära tre års tid samlades vi regelbundet till bönemöten, och Herren mötte med oss och lade nöd på våra hjärtan för de många, som icke känner Frälsaren. I Jesu namn beslöt vi börja offentliga möten. Det första hade vi för något över ett år sedan

i Svenska Frälsningsarméns lokal, då ett tjugotal vänner från Sionförsamlingen i Falköping besökte oss. Arne Imsen var kallad som talare. I detta möte förnam vi Herrens ledning att fortsätta på den inslagna vägen, och sedan dess har vi haft regelbunden offentlig verksamhet. Själur har blivit frälsda, döpta i vatten och fått mottaga ett bibliskt Andedop med tungotal såsom tecken. Flera mäktiga helbrägdagörelseunder har också inträffat, och vi förnimmer, att Herren fortsätter sitt underbara verk. För allt ger vi ära åt vår store Konung.

Broder Arne Imsen har känt Guds kallelse att bosätta sig i Örebro för att bättre kunna tjäna församlingen.

Genom Guds stora nåd har församlingen beretts tillfälle att börja

mission i Afrika. Vännerna Margaretha och Gunnar Eklund har antagits som missionärer, vilket framgår av annan artikel i denna tidning. Ingen annan än Jesus skall ha äran.

Man har siat om vår undergång, eftersom man ansett det vara omöjligt att verka utan stöd av något erkänt samfund. Man sade oss, att vi icke skulle få några vittnen m. m., m.m. Ja, försök gjordes även att få möteslokalen stängd för oss. Men vi står i tacksamhetsskuld till Svenska Frälsningsarmén, som icke har låtit sig skrämmas, utan då det varit möjligt beredvilligt ställt sitt tempel till vårt förfogande. Gud skall säkert löna dem för denna kärleksgärning. Under senare tid har vi varit flitiga hyresgäster i Folkets Hus, dessutom har vi haft några möten i Flickläroverkets Aula och i Örebro Arbetarförenings lokal.

Vi är tacksamma för det som sker bland oss, men vi väntar mer från Herren. Vår bön är att Herren må bevara oss i ödmjukhet, så vi förbliver i denna underbara frihet. "Allt är möjligt för den som tror."

Donald Bergagård berättar från Richard Winyards möten i församlingen Maran Ata, Oslo.

I den nyfödda församlingen Maran Ata i Oslo har under senare delen av september pågått en serie väckelsemöten med evangelist Richard Winyard från Ameri-

ka som talare. Mötena har hållits i idrotts huset Nordstrandshallen, vilken man hyrt särskilt för denna kampanj. Stora skaror har kväll efter kväll samlats för att lyssna till det frigörande budskapet. De ämnen som behandlats har varit: frälsning, dop i helig Ande, helbrägdagörelse, andebesättelse och frigörelse samt helgelse och Jesu andra tillkommelse.

Det var en rik upplevelse att få vara med i några möten och se vad Guds nåd verkade. Många fick uppleva helbrägdagörelse, frälsning och dop i den helige Ande, vilket de till Jesu ära personligen vittnade om. Särskilt en kväll var det flera döva, som fick sin hörsel igen. En annan kväll då Winyard hade talat om andebesättelse och frigörelse, kom en skara på nära två hundra fram för att mottaga befrielse i Jesu namn. Då de främmande andemakterna drivits ut i Jesu namn, steg lovsångstonerna och jublet mäktigt till Herrens ära.

Vi tror, att den levande tron på de gamla bibliska sanningarna skall bli härligt upprättad bland de kristna i denna sena tid då en oroväckande försiktighet och reservation faktiskt har öppnat vägen för otron. Det är sannerligen på tiden att de kristna nu vaknar upp, slutar med sina lekaftnar och trivselkvällar och i stället samlas till bönenmöten, så den helige Ande får makt i verksamheten.

D. B.

Väckelse- och uppbyggelsekonferens i Örebro

4 — 6 november

Bröderna Åge Samuelson och Leif Karlsen från Norge har lovat komma till dessa möten. Likaså kommer en hel del andra kända bröder från vårt eget land att medverka.

Med tanke på att det är många vänner från skilda håll i landet, som önskar vara med i dessa möten, har vi beslutat att göra vad vi kan för att skaffa logi till rimliga priser. Meddela därför i god tid, om logi önskas, till Arne Imsen, Gustav Classonsgatan 10, Örebro.

EVIGT LIV (Forts. från sid. 2)

"Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud", står det i Bibeln. Den gamla adamitiska naturen måste få dödsstöten innan det fördolda livet i Kristus kan springa fram.

På en plats jag var fanns det en man, som dog hastigt. Jag såg honom på morgonen, då han gick som vanligt utanför sitt företag, men tidigt på förmiddagen var han död. Då var det någon som frågade: "Jag undrar om han blev frälst innan han dog?" Jag kom att tänka på det, och jag skulle vilja ändra på den frågan och fråga dig: "Jag undrar om du dog när du blev frälst?" Det är många som aldrig har haft liv i Gud som vi räknar såsom avfallingar. De ville aldrig dö och ville icke låta sig korsfästas med Kristus. De ville icke uppge det gamla livet men behålla det. Men den som är villig att dö med Kristus, han skall leva och regera med honom. Pris ske Gud! Vi skall bli riksdagsmän i tusenårsriket. Det duger det du. Det är inte så dåligt ställt med oss läsare som en del tror. Vi har väldigt härliga framtidsutsikter och framtidsmål. Amen.

Från ett möte i Nordstrandshallen i Oslo.

"Jag skall utgjuta min Ande över allt kött!"

JOEL 2:28

Åge Samuelson

MIRAKELVÄCKELSE!

Detta ord skorrar i öronen på många, som egentligen borde älska det. Varför? Jo, helt enkelt därför att de icke tror på det. Vad menas med mirakel? Att syndare föds på nytt, och har du icke tro för det, kan du icke räkna med Gud skall göra sådana mirakel där du är.

I dessa dagar har Gud uppväckt vittnen, som revolutionerar världen. William Branham, som predikanter här hemma kallade skojar och bedragare, använder Gud till de märkligaste mirakler. Det är sällsynt att världen får se något liknande. Oral Roberts, som jag har sett vid flera tillfällen, blir använd av Gud som aldrig förr. Clifton Erikson, som är av norsk börd, får se tusener böja knä vid Frälsarens fötter. A. A.

Allen är kanske den som får se de flesta mirakler ske, men han möter också det största motståndet. Ej så sällan får han erfara att de onda andarna talar till honom i mötena, och de ropar, att de hatar honom. Men han bjuder dem fara ut i Jesu namn. — Korta ben återfår normal längd, och döende blir ögonblickligen friska. Han har nyligen fått ett tält som rymmer 20 000 människor — alltså världens största tält — och det fylls till trängsel. Det är himmelsk musik att få höra den frihet som är rådande i mötena.

Syster Coe har ett tält, som rymmer 10 000—15 000 personer. Jesus är med i mötena och frälsar, botar de sjuka och döper i helig Ande. Är icke sådant mirakler?

Judens Morris Cerullo, som Gud frälste så härligt och smorde till att förkunna trons evangelium, blir mirakulöst använd. Han var närvarande vid helbrägdagörelsepredikanternas första världskonferens, dit också Gud på förunderligt sätt ledde mig förra hösten. Det finns så många sådana vittnen nu, så jag kan icke uppta plats med att nämna alla vid namn. Jag kommer att berätta mer framdeles, ty jag har ständig kontakt med dem.

*

Jag vet det finns sådana som säger, att det skall uppstå många falska profeter under den yttersta tiden, och de skall göra många tecken och under. Det är alldeles rätt, men det står icke, att de för syndare till Jesus, lägger händerna på sjuka i Jesu namn så de blir friska eller att någon får mottaga Andens dop genom dem och talar med nya tungor. I så fall ville ju Jesus motsäga sig själv, ty han säger: "Dessa tecken skola åtfölja dem som tro." Mark 16: 16. Han som står bak dessa ord är trofast och sänder mirakelväckelse i Jesu namn. Det är ett mirakel att frälsa själar talar med nya tungor. Det är ett mirakel att sjuka blir helbrägdagjorda. Men ännu återstår det mäktiga ting som Gud vill göra, och det håller på att bryta fram. Bön vill påskynda detta. Vantroende predikanter kommer att ställas på sidan i denna sista väckelse, som nu sveper fram över jorden. En mäktig himlastorm kommer att bryta ner stolta tankebyggnader, som vantrons föregångsmän har byggt upp. Gud har i sitt ord proklamerat mirakler på mirakler. Han skall proklamera dem igen på ett sådant sätt att världen kommer att bli slagen av förundran. Den Jesus, som vann seger på Golgata lever, pris ske Gud, och han gör prästtjänst för folket idag.

Läs Bibeln, bed till Gud, prisa Jesus, öppna ditt hjärta för den helige Ande, och bed att Anden blir utgjuten ännu mer. Miraklets Gud gör under idag!

MARAN ATA-bladet

Väckelse- och Uppbyggelsemöten

ALLHELGONAHELGEN I ÖREBRO

Medverkande:

Åge Samuelson och Leif Karlsen från Norge,
samt Oskar A. Karlsson, Verner Sällström, Axel R. Olsson, Agne
Bark, Arne Imsen och Donald Bergagård.

Tid: FREDAG kl. 19.30 i Armetemplet, Storg. 47.

ALLA HELGONS DAG och SÖNDAG kl. 11.00 och 19.30
i Folkets hus A-sal, Järnvägsgatan.

ALLA HELGONS DAG kl. 15.00 OFF. AVSKEDSMÖTE för
missionärerna G. o. M. EKLUND.

Än idag brinner elden, pris ske Gud! Jesus är mitt i bland sitt
folk, döper i Helig Ande, frälsar synare och botar sjuka.

Vänner från när och fjärran inbjudes.

Bed för mötena!

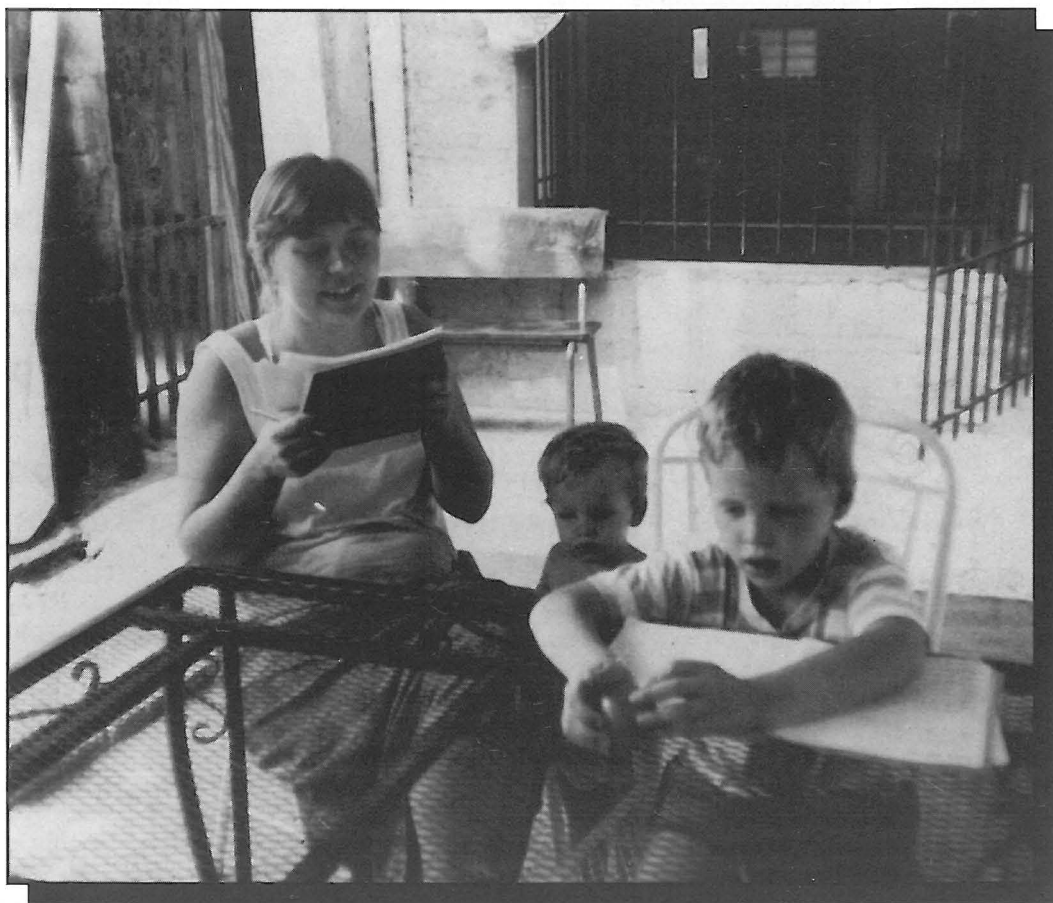
Örebro Fria Församling

PILGRIMSSKOLAN – *Församlingens hjärteangelägenhet*

Församlingen är den plats som Gud gett oss. Där vill han tala till både barn och vuxna, där vill han utrusta oss till eldsvittnen i denna sena tid.

Vilken förmån att få fostran, gemenskap och undervisning i församlingen, som är Guds ögonsten!

Text:
**KARIN
WIDÉN**

Karin Widén undervisar sonen Sebastian på verandan, i utkanten av Santo Domingo.

Vad är församlingens Pilgrimsskola, om inte ett uttryck för grundlig omsorg och gränslös kärlek från vår Gud!

Tiden hastar, och inom kort står Guds församling inför det underbara faktum att basunen ljuder. Syskon; vilken dag, vilken jubeldag! Vilken framtid för Guds folk! Tänk att med brinnande lampa få träda in i bröllopssalen för att möta Honom som har köpt oss och betalat priset helt och fullt!

Vi förstår mer och mer betydelsen av församlandet. Vi måste mer medvetet och disciplinerat församla oss för att därigenom ge vår Herre en möjlighet att verka i och genom sitt eget folk.

Tillvaron är en kamp, en strid, och vi har inget annat att förvänta oss här under jordelivet. Men betänk då vilken underbar och outgrundlig omsorg och kärlek Herren har visat oss genom församlingens Pilgrimsskola. Vilken förmån att få fostran, gemenskap och undervisning i församlingen, som är Guds ögonsten.

Även om metod och pedagogik inte alltid skulle vara av högsta tänkbara kvalitet utifrån våra ögon sett, även om läroplanen inte i alla stycken skulle följas minutiöst, så vet vi dock att församlingen är den plats som Gud har gett oss. Den plats där Han vill tala till oss, till barnen, och där Han, den Högste, vill utrusta våra barn och ungdomar till eldsvittnen i denna sena tid.

Självvalda vägar

Han längtar och hungrar efter ett möte med sitt folk. Frågan är om vi ger Honom möjligheten, eller om vi genom självvalda vägar stänger och hindrar det verk han vill utföra. Kom ihåg att församlingen är den plats Han själv utvalt åt sig!

Har vi funnit andra möjligheter, har vi funnit alternativ till Guds plan, så handlar det inte om något annat än att vi förlorat något livsavgörande under vandrigen.

MARANATA! Har du ropet i hjärtat? Syskon, visst bär vi våra lampor, men den avgörande frågan är om de är fyllda med olja. Är vi redo att tän-

da dem inför den sista sträckan in i bröllopssalen? Äger vi den nödvändiga kraften, det nödvändiga ljuset för att urskilja rätt väg hem? Har vi kapacitet att urskilja den ende och samme anden i en tid så förtrollad av den katolska och ekumeniska anden?

Vad står hindrande? Du vet det! Herren vet det!

Nu är vi inne på upploppet, och det handlar om att segra, det handlar om att i församlingens avskildhet outtröttligt preparera och andligen träna de barn och ungdomar vi har omkring oss, för att vi tillsammans, bevarade i tron, i en och samme Ande, ska nå fram till målet.

Påskynda Hans dag

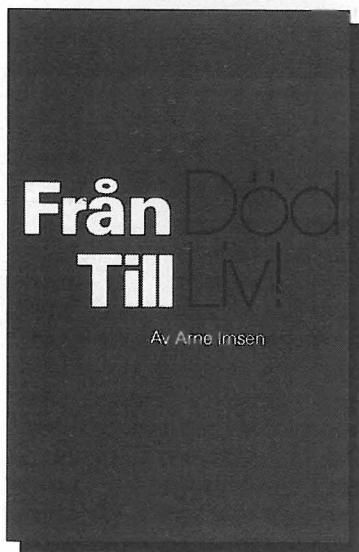
Hemmet väntar, himlen förbereder sig att ta emot bruden och genom nya trosssteg med blicken stadigt fäst på Honom, vår Herre Jesus Kristus, får vi påskynda Hans dags tillkom-melse. Prova dig, det gäller livet, överväg din sak i tid, Korset först och kronan sedan, Strid, och sedan evig frid!

Läs
**ARNE
IMSENS**
böcker!

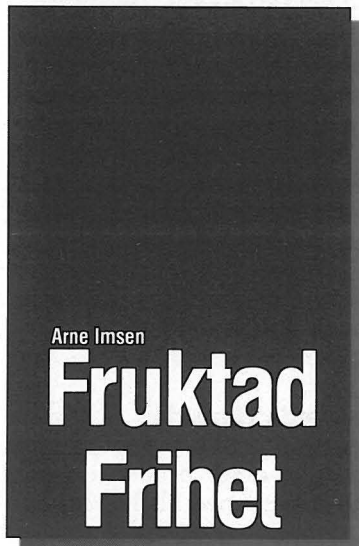
52: -/st

65: -/st

65: -/st

**Orderadress:
Midnattsropet
Box 20134
161 02 Bromma**

*Nedanstående artikel
är hämtad ur
ARNE IMSENS bok
"FRUKTAD FRIHET"
som utkom 1970.*

FÖRS frälsnin

I urkristen tid fanns inte ens embryot till de många anordningar den kommande utvecklingen skulle nödvändiggöra i en allt mer katoliserad och så småningom till statsreligion degraderad kristendom.

Orsaken var att församlingen levde och verkade med ett mycket kort perspektiv! De väntade Jesus i sin generation!

Nya Testamentet talar om apostlar, profeter, evangelister, herdar, lärare, styresmän, äldste och diakoner men är otroligt tystlåtet i övrigt, då det gäller andra rekvisita man numera menar behövs för att en lokalförsamling ska konstitueras. Det där med stadgar och matriklar har kommit till senare och är av helt underordnad betydelse. Nya Testamentet är också mycket sparsam på statistik och lämnar oss helt ovetande om församlingarnas numerära och ekonomiska styrka. Då man ser detta, går det lättare att genomsåda organisationsväsendets framstötter, mota Olle i grind och hejda de passiviserande krafternas intåg beslutsamt och utan kompromisser.

Församlingen har till uppgift att vara frälsningsuppenbarelseens bärare. Hon ska förmedla Ordet och förvalta nåden samt vara ljus i mörkret och salt i förruttnelsen. Ska det lyckas, måste trons element kanaliseras genom andligen levande människor med förstahandsupplevelser av det de ska förkunna. Det räcker inte med symboler och abstraktioner. Vittnesbördet måste ha det upplevda signum och bäras fram med den övertygelse som leder till bevisning i Ande och Kraft.

Det finns en kolossal spännvidd och en otrolig variationsrikedom i det andeliv den kristna gemenskapen ska förkroppsliga.

Församlingen kastas in i intensiva strider, men hon behöver absolut in-

te acceptera ett underläge i kampen mot fientliga härsmakter, men då måste hon komma in i det överflöds- liv och ikläda sig den makt, som är hennes speciella privilegium.

Avlidna väckelserörelser lämnar efter sig kyrkoinstitutioner. Hos dessa ser man detta gudafödda, materialiserat i de olika liturgiska mönster traditionen utvecklat. Det kan vara suggestivt och stämningsfullt med den konventionella religionens pompösa utanpåverk. Den saknar dock Andens dynamik och avsluter övernaturliga manifestationer och spontana överraskningsmoment. Det är sensationella stilbrott att ge uttryck för inneboende livs- och frälsningsglädje i högljudd lovsång eller tacksägelse i sådana sammanhang.

Det är detta stramt fixerade kyrkoliv de andedöpta finner onaturligt och som många med dem upplever såsom en tvångströja. Kyrkokristendomen har ett brett register, och den gör sig i olika utvecklingsstadier gällande i hela kristenheten. Den har utrustat sig med många sakrala anordningar och inrättningar. Successivt omvandlas den stagnerade och i stereotyp formalism stelnade väckelsekristendomen till likhet med skökomodern och införlivar hennes många missbruk med sitt gudstjänstfirande. En av kyrkokristendomens historiska insatser har varit att med alla tillgängliga maktmedel eliminera yttringar av levande väckelsekristendom.

Faran för van- eller övertro och

AMLINGEN – guppenbarelsens bärare

vidskepelse är inte på långt när så stor i Maranataväckelsen som i de synkretistiska kyrkosamfundet, där enkla gudstjänst- och gemenskapsformer gått förlorade i en för den ursprungliga kristendomen väsensfrämmande ritualism. Det krävs rätt vidlyftiga arrangemang för att denna pråliga kyrkokristendom ska fungera hjälpligt. Till och med en helt vanlig gudstjänst verkar uppstyltad av alla omständliga anordningar: Vikt kyrkorum, ordinerad präst, liturg, kantor, altare, predikstol, ämbetskrudar, handböcker och kyrkoårets rekommenderade predikotexter. Allt är inövat och inrutat från början till slut. Det är fast och tryggt. Riskerna för avvikande fiaskon är minimala, ty allt fungerar efter angivna direktiv och förordningar.

ANDEFATTIGDOM

Men hur ofta tänker vi på att denna uniformitet är både oandlig och omänsklig, fjärrar i verkligheten de agerande från den menighet de ska betjäna och avlägsnar den från närkontakten med evangeliets övernaturliga frälsningserbjudande. En och annan präst förmår väl ge gudstjänsten substans, men i stort är andefattigheten skriande.

Statskyrkans barndops- och konfirmationslära är uttryck för en sakramentalistisk övertro utan någon förankring i kristendomens egen urkund. Dessa ceremonier har visserligen under senare årtionden allt mer tömts på sitt religiösa innehåll och av menige man förvandlats till dekorativa familjehögtider. Men de rymmer i realiteten föreställningar, som är helt bibelstridiga – efterapostoliska konstruktioner – och måste karaktäriseras såsom direkt kristendomsfientliga, eftersom de har en immuniserande effekt och lamslår missionen.

Övertron på nådamedlen rationaliserar bort den personliga omvändelsen och legaliserar – med "kristnade" vidskepelser – en kollektivistisk kyrkoanslutning, som möjligen hör hemma i Gamla Testamentets värld. Teologierna motiverar denna magi med hänvisning till den mystiska

formeln: "Den objektiva nåden". På detta horribla sätt har praktiskt taget hela det svenska folket "kristnats" och medlemsregistrerats i en folkkyrka där de aldrig begärt sitt inträde. Denna form av "massfrälsning" är väl om något en religiös köpenickiad utan motstycke.

MONUMENTAL KYRKLIGHET

Det är skrämmande att se, hur den katolska anden influerar hela kristenheten. Genomgående kan man iaktta en förvandling mot monumental kyrklighet i praktiskt taget samtliga samfund. Teologin är inte identisk, och metoderna varierar, men resultatet är förvånansvärt likartade och ger det bestämda intrycket, att det är ett verk av en och samme ande.

På de flesta håll märker man en panikartad rädsla för livsytringar av olika slag. Gudstjänstlivet är välregisserat, men fastlåst och odramatiskt. Väckelsemötet är inte längre så bombastiskt laddat. Ropen har tystnat och sången nyanserats, men så har också väckelsemötet förlorat sin betydelse som rekryteringsbas för gemenskap med friförsamlingen. Även här håller nämligen det personliga omvändelsekravet på att förlora sin betydelse såsom kategoriskt villkor för den frivilliga anslutningen. Frikyrkoförsamlingen har fått andra rekryteringsunderlag och principer och bärs allt oftare upp av välföstrade och att medvetna, men opånyttfödda medlemmar.

Via statligt subventionerade barn- och ungdomsorganisationer slussas de flesta fram till kyrkoberörighet. Genom olika upptagningsceremonier befordras de, med eller utan subjektiva trosupplevelser, till medlemskap i en dualistisk, frikyrklig miljö, som också gläntat på dörren för förödande rationalism och liberala teologi.

Strävan till en kyrkoförfattning med fast organisation, med medlemsregistrering, stadgar och styrelser med juridiska funktioner, sakramentalism och klerikalism uppenbarar sig först under efterapostolisk tid och antyder att en förskjutning från det karismatiska mot det institutio-

nella ägt rum.

I urkristen tid fanns inte ens embryot till de många anordningar den kommande utvecklingen skulle nödvändiggöra i en allt mer katoliserad, och så småningom till statsreligion degraderad, kristendom. Orsaken var att församlingen levde och verkade med ett mycket kort perspektiv. Dess uppståndelsereligion med andedopsupplevelse gjorde de första kristna entusiastiska och världsfrånvända. De väntade Jesus i sin generation, varför verksamhetens yttre ram ter sig provisorisk och primitiv. Där Anden är, finns evigheten och oändligheten. Tusen år blir som en dag och en dag blir såsom tusen år.

Det är Andens omedelbara närvaro, som ger församlingen överflödande liv och hjälper henne att på rätt sätt prioritera uppgifterna och transformera den tillkommande världens krafter.

Aposteln Paulus är ett exempel på denna, av uppbrottsstämning starkt påverkade, livsinställning. Då han undervisar församlingen i Tessalonika om Herrens tillkommelse, talar han i tredje personen om "dem som äro avsomnade", talar han i tredje personen om "vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar". I den intensiva förbuden förblev han ända till slutet.

Väckelsekristendomens mest framträdande kännetecken är den starka betoningen av Jesu omedelbara återkomst. Tidsbegreppen förlorar helt sin betydelse då evigheten genom Andens förmedling strålar fram som en levande och gripbar verklighet. I denna verklighetsnära kristendom förkroppsligas det övernaturliga i församlingsgemenskapen. Livet får enkla, direkt och personliga uttrycksformer. Organisation blir oväsentlig eller helt överflödig.

Det är då tyngdlagens religiösa motsvarighet dragit ner kristendomen på föreningsplanet, kopulationen med inomvärldsliga stormakter blir möjlig, och organ födes fram, ur vilka prästhierarki och ämbetskyrka emanerar.

Jesus sa: FÖLJ MIG! – något mer behövs inte

Text:
BERNO WIDÉN

Hos Jesus ser vi det enkla men mycket uppfordrande sättet att kalla lärjungar. Det borde få oss att tänka till både en och två gånger. Det var inget romantiskt möte där han utlovade trygghet och en skön framtid. Om Jesus varit tvungen att flirta till sig proselyter, hade Han säkert använt helt andra metoder.

Nu sade han bara två ord, "Följ mig!" Något mer behövs inte där det finns ett lyhört öra och ett mottagligt hjärta.

Noa fick ställa sig utanför det välfärdssamhälle med alla de vetenskapliga framgångar som hade uppnåtts hos hans framåtsträvande folk. Vad blev resultatet därav? 120 års spott och spe, och utskrattad som en fullkomlig idiot. Var det verkligen värt priset? Ja, vi vet att det blev hans räddning.

Visst såg hans mission omöjlig ut, och det är ur mänsklig synpunkt mycket förståeligt att ingen annan slöt sig till hans märkliga bygge, ty det är endast den som är lyhörd och upplåter sitt öra åt Herren, som är beredvillig nog att handla på detta till synes dåraktiga sätt. Abraham nåddes även han av kallelsen: Gå ut ur ditt land och från din släkt... Han fick lämna, och ge sig ut i en för honom okänd värld. Till och med sägs det oss, att han inte visste vart han skulle komma.

Alla andra visste helt säkert: – Du kommer snart tillbaka, Abraham, här har du ju allt du behöver av social och ekonomisk trygghet, samt ett kulturellt utvecklat samhälle. Abraham visste bättre; ty han lyssnade med ett annat öra, vilket inte ens Lot förstod. Abraham gick åstad i tro på Herren, och var fullt förvissad om att vad som än händer, är detta den enda tänkbara vägen.

Vi skulle kunna fortsätta med Moses och hans omöjliga uppdrag att utan någon som helst fond bakom sig, eller ens proviant, föra mer än två miljoner människor ut i öknen, där varken mat eller vatten fanns. Bibeln är full med händelser av precis den här karaktären, där det gäller allt eller intet. Men det finns också många exempel, där personer nåtts av Guds kallelse, men på grund av religiösa, ekonomiska, soci-

ala eller andra orsaker gått sina egna och andras vägar. Detta borde vi ta lärdom av, ty i samtliga fall har det fört med sig bittra konsekvenser.

Vad är det då som gör att människor kan kasta sig så hejdlöst ut i något som verkar vara så okänt och osäkert, och till och med sätta massor med människoliv på spel? Detta handlar om trons hemlighet.

Då vi går till Jesus, och ser det enkla, men mycket uppfordrande sätt han använde för att kalla sina lärjungar, borde vi tänka till både en och två gånger. Det var inget romantiskt möte där han utlovade trygghet och en skön framtid för den som kom. Skulle det vara så att Jesus var tvungen att flirta till sig proselyter, hade Han säkert använt helt andra metoder. Jesus sade: Följ mig! Och ögonblickligen lämnade de sina nät, sin enda försäkring om levebröd för dagen. Hur skulle du och jag ha sagt? – Men Jesus, vi har ju familjen att tänka på, vem ska försörja mina föräldrar och barnen; hur ska det gå? Först måste vi planera och organisera det här bra, så att alla har sitt ordnat...

Jesus sade bara två ord; något mer behövs inte där det finns ett lyhört öra och ett mottagligt hjärta.

Är det kanske så att det var lättare och mycket mera spännande förut, i början, då allting var nytt? Minns du hur frimodigt du gick in på de vägar Gud visade oss? Med fanan högt och proklamerande den suveränitet församlingen förfogar över. Satsande alla krafter på det som handlade om att påskynda Guds rikes ankomst.

Näväl, tiderna förändras och kom-

plicerat, men Gud är väl densamme, eller hur? Kol 2:6–7: *"Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom och varen rotade i honom, och befästas i tron, i enlighet med den undervisning I haven fått; och överflöden i tacksägelse."* Moses hade bittra erfarenheter från ökenvandringen då folket trots alla Guds under längtade och trånade tillbaka till den välfärd man en gång lämnat.

Det som en gång är framfött i församlingen genom den smärtsamma process varje nytt liv kräver, har vi ingen rätt att försöka vända tillbaka ifrån, allt eftersom tiderna förändras och komplicerar tillvaron. Har Gud visat oss en väg, borde vi också vandra på den; icke i åskådning, men i tro! I tro på honom som har kallat oss. Församlingen har fått så otroligt mycket att förvalta, som bokstavligen fötts fram, och nu gäller det att inte gräva ner detta i jorden.

Tack gode Gud för missionscentret Bällsta, som vi nu efter mycken vända, ser växa fram. Är vi så disponibla och så fyllda med trons ande, att vi frimodigt kan kasta oss in i den heliga tjänst det innebär att vara i Guds armé, eller har vi för mycket runt omkring oss, som tynger och gör att allt ser svart ut?

Ett exempel: Något av det mest gudomliga och suveräna vi har fått i församlingen, är *Pilgrimsskolan*. Hörde du det? *Pilgrimsskolan!* Den är framfödd genom mycken vända och genom rop som nått upp till himmelen från föräldrar som vill rädda sina barn från en fruktansvärt gudsfiendtliga miljö. Hela skolsystemet vill

forma barnen efter "denna tidsålders väsende". Nu har vi Pilgrimsskolan mitt i församlingen. Vilken suveränitet!

Nu måste vi göra som Noa; fortsätta på den väg Gud så klart har visat oss, oavsett vad myndigheter eller andra, kanske rentav kristna, säger. Spika och bygg på Guds hus; vi har ingenting att förlora, även om hela världen går emot oss. Jesus sa att vi ska vara en stad på berget som ger ljus och vägledning åt världens barn, men om detta ljus blandas med världens mörker, vem kan då urskilja det äkta? Glansen förloras. Segerbyttet blir bortfört. (Kol 2:6)

I Haggai bok talade profeten ett varningens ord till Israels barn, då de slutat bygga på Herrens hus, och istället var och en på sitt håll kämpade med sina problem för en dragligare tillvaro. Ingen välsignelse, ingen mättnad, ingen värme, ingen skörd – allt blev motigt och fruktlöst. Till och med de punktsatser som verkligen gjordes för uppbyggnaden av Herrens hus misslyckades, då "Herren blåste på deras virke".

Allt eller intet var det som gällde då, och menar vi verkligen att vi nåtts av Guds kallelse idag, då det gäller exempelvis Pilgrimsskolan, måste vi frimodigt och ihärdigt kämpa vidare. Det handlar inte om hemundervisning, där var och en kämpar för sig i sitt hörn. Nej, i församlingen finns möjligheten, just för att som många lemmar i en kropp har vi där blivit satta att kämpa tillsammans; eller som stenar i ett enda byggnadsverk, där hörnstenen själv

är vår dyre Jesus. Syskon, låt oss bevara tron och gå vidare på den väg Gud visat oss, ty det är endast genom tron berg kan förflyttas!

Du som en gång lämnat dina nät, se till att du inte förlorar det du fått, och börjar söka nya nät. Tänk på att församlingen är Guds hjärta på jorden. Den enda förutsättningen för oss, är att vi låter oss bli utrustade med den tro som våra förfäder hade, och på intet sätt låter oss fyllas med tvivel. Det är en omöjlig uppgift vi har, den kräver allt av oss, och ändå räcker vi inte till. Men Gud har sagt, och då måste vi lyda. Pris ske Gud, så finns det en kraft som bär igenom alla prov och alla svårigheter. En kraft som inte är förnuftsmässigt beräknande, utan en *trons kraft* som för med sig en *trons vila* för den själ som med hela sitt vara går in under Herrens banér.

Paulus avslutade sin jordevandring med orden: *"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig..."* Trots alla förödmjukande nederlag och allt orättfärdigt lidande han fick utstå, nådde han fram till målet. Varför? Han gav tron främsta platsen i sitt liv. Tänk på detta, och skåda framåt mot det som är vårt mål; nämligen våra och våra barns själs slutliga frälsning. Det finns en framkomlig väg och ett evigt hopp. Gud hör sina barns rop! Amen.

Sekterister och kättare

Alla, som läsa kyrkohistorien, veta, att kyrkan antagit lärosatser och former för sina gudstjänster och sin andliga verksamhet, som icke äga det ringaste stöd i skriften.

Vi för vår del behöva icke något av detta. Andra däremot i de olika samfundet klamra sig fast därvid, som om det vore Guds eget ord.

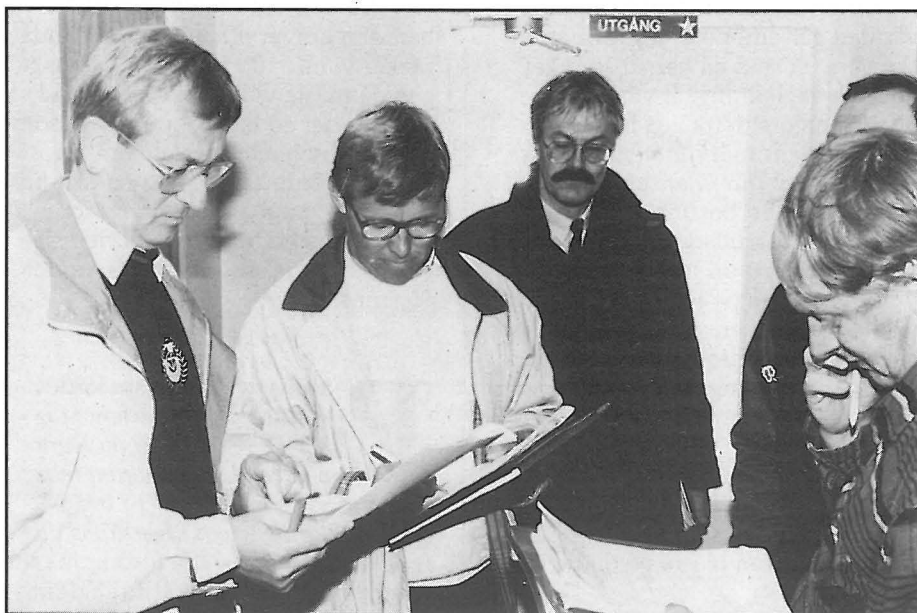
Traditionen och de gamla bruken ha utövat så starkt inflytande på dem, att de icke kunna se

igenom dimslöjan och komma fram till den bibliska sanningen.

Men icke nog därmed, utan alla, som tränga igenom denna dimslöja och vilja följa bibeln, bliva strax stämplade med öknamnet "sekt" eller "kättare". Det är samma ande, varmed man har förföljt sanningssökande själar i alla tider.

T.B. Barratt

Expansion och nya missionsinitiativ

Inspektionsronda på Pilgrimshem.

Bällsta Missionscenter expanderar. I dagarna invigs nya hotellrum som nyligen iordningsställts. Taxi- och budbilsrörelse är också något helt nytt, förutom en ny välutrustad musikstudio.

En fyra veckors bibelskola är just avslutad. Finalmötena pågick över allhelgonahelgen – det blev en manifestation av Guds kraft och härlighet!

Det har varit bibelskola på Bällsta Missionscenter. I fyra veckor var unga och äldre samlade för att få breddad kunskap, större vision och en fördjupad vision att nå människor.

"Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd," var centralpunkt och riktmärke för undervisningen. Gå IN i bönekammaren för att utrustas – gå sedan UT till människorna med frälsningens budskap.

Det var i få ord vad som på olika sätt förmedlades under bibelskolan. En ny tid, med nya möjligheter och ny utrustning. Med den förhoppningen arbetar man vidare för att se Guds verk ta gestalt, i visshet om att Guds ord har framgång. Också i vår tid. Här och nu.

Efter många turer och olika vändningar är nu Bällsta Folkskola Maranataförsamlingens hemvist och hög-

borg. Det har varit en intressant och spännande tid som ligger bakom, särskilt med tanke på denna sommar. Till att börja med var det inte alls klart att församlingen skulle få använda huset. Det var många hinder att forcera och en tid såg det rätt mörkt ut, men förebedjarnas och Arne Imsens envisa ut hållighet gjorde att en uppgörelse kom till stånd och församlingen kunde stanna på Bällstalundsskolan.

Trots att det lagts ner ansträngningar, hållits hårda förhandlingar och

Thove Liebsch som lagar, syr och håller ordning på hotellet, fixar gardiner till matsalen, inför 60-års kalaset.

skrivits många brev för att församlingen skulle bli kvar i skolan, ser det nog ändå ut som ett under att församlingen förfogar över den gamla skolan, som nu håller på att få en välbehövlig ansiktslyftning.

Nu finns också två paviljonger uppsatta på tomten. Paviljongerna är oftast fulla av asylsökande från olika länder och det har naturligtvis gett en speciell prägel åt både möten och övrig verksamhet.

Missionsfältet är stort och vi tackar Gud att det nu förverkligats – ett missionscenter dit behovets barn kan komma och få vägledning och hjälp i frälsnings- och evighetsfrågor.

Under sommaren och hösten har människor från skilda delar av världen hittat vägen till missionscentret. På förunderliga vägar har de förts till församlingen, det är som vore det ett gudomligt pussel som läggs och där bitarna faller på plats och man ser att det här stämmer, ja, det är fantastiskt.

Utan att planera eller organisera det har människor kommit. Dominikanska Republiken och Colombia, Sovjet, Ecuador, Tunisien och Frankrike är några av platserna varifrån

Per Arne Imsen och Peder Blom vid mixerbordet i den nya tal- och musikstudio.
Tv. invigning av studio med sånginspelningar för nattsändningen.

Folke Jakobsson leder ombyggnadsprojektet i huset.

människor kommit och lyssnat till budskapet. Några av dessa har mött frälsning när de besökte Gamla Bro inne i city, och återkom för att förnya kontakten med syskonen i församlingen.

Förutom dessa människor var det många av de asylsökande på hotellet som besökte möten och som fick höra om Gud och om frälsningen. Det rörde sig främst om människor från muslimska länder. Moussa och Noomi från Nordafrika, som var hemma under sommarens konferenser var till stor hjälp att vägleda dessa människor och tolka möten och annat från svenska till arabiska.

Det som framfördes under sommarkonferensen och upplevdes mycket angeläget håller nu på att förverkligas. Under hela sommaren har det varit kampanjer, konferenser och olika slags möten och där har torgmöten och evangelisation i hemmen ingått som en viktig del.

En stor husbil, rymmande 10 sovplatser, står nu färdig att användas i evangelisationens tjänst. Dessutom står en mindre buss till förfogande så att man kan göra utåtriktade aktioner.

Närmaste granne till Bällsta Missionscenter är travbanan på Solvalla. De dagar det är tävlingar svämmas området över av människor som kommer från olika sammanhang och kategorier. De är alla evighetsvandrare

och behöver höra ett ord från himmelen, få ett erbjudande om frälsning och försoning.

Det är många komponenter och ingredienser som utgör omgivningen. Terrängen närmast Solvalla upplever man nu som ett reservat, där sprakande färger, träd, löv och grenar bildar mönster och sammansättningar till en hänförande höstsymfoni. Så nära stenöknen kan man njuta av den klara höstluften, promenera på de stigar som finns i anslutning till Solvalla. Oftast möter man då häst och vagn med någon som provkör eller tränar på sandvägarna runt Solvalla.

På andra sidan om Bällsta ligger Bromma flygplats som varit så omstridd och föremål för så många utredningar och som det använts så mycket trycksvärta för att diskutera. 1992 läggs flygplatsen ner, men till dess tjänar den vidare ännu en tid. Kungens privata plan med en tunn gul och blå rand på syns ofta stå på flygplatsen och många limousiner körs av och till förbi Bällsta. Det är speciella korteger med uppvaktning och bevakning av samhällets "höjda-re" som med sina privata plan använder sig av flygplatsen så länge den är i bruk. Mitt i denna skiftande miljö har Bällsta Missionscenter sitt säte.

Det är en uppfordran och kallelse att göra något för att människor ska få höra evangelium på ett trovärdigt och inspirerat sätt.

Idag har det varit bibelstudier, en-

skilt studium och praktiskt arbete. Ungdomarna, under ledning av Ing Britt Ellerström bakar kaffebröd som förhoppningsvis ska räcka en vecka. Det utförs ett intensivt arbete i köket och många är de som gör sin insats där. Förutom bakningen lagar Britt Wiklund mat, bröderna diskar och några städar. Många hjälper till och det går fort undan när man hjälps åt.

En trappa upp vid datorerna sitter Anita Eriksen med bokföringen och Irene Dahlberg och Annakarin Gustafsson med Midnattsropet. I korridoren utanför är det inte särskilt välstädat, men det har sina orsaker – det är hantverkare i huset och det märks på många sätt. Rum efter rum görs iordning och snyggas upp efterhand. Mitt i de sjudande aktiviteterna tar byggjobbarna paus ibland och serveras kaffe och smörgås av Ulla Johansson som fungerar som värdinna och alltiallo. Skrivbordsarbetet får vila ett tag eller skötas på udda tider, det är viktigare att ta hand om människorna...

I receptionen övervakar Nisse Ellerström att det fungerar som det ska, sköter kontakten med Invandrarverket och tar hand om gästerna och placerar ut dem på hotellet. I sitt arbetsrum sitter Arne Imsen och förhandlar, ger direktiv och tar initiativ. Med så många entreprenörer i huset, skulle missionsmedlen rinna iväg i mycket onödiga utgifter och "saftade" fakturor, om inte en klar hjärna och järnhand övervakade och ledde.

Agneta Orellana som har hand om närradion sedan många år, har an-

Fortsättning sidan 39

NU ÄR DET...

Fortsättning från sidan 5

att riksdagen beslutar att till tredje kapitlet 5:e paragrafen i brottsbalken foga ett nytt stycke av följande lydelse:

"Den som lockar, förleder eller över-talar någon att inträda eller kvarstan-na i sekt, kult eller annan liknande sammanslutning och därvid begagnar personlighetsförändrande metoder för att åstadkomma eller vidmakthålla underkastelse under sammanslutningens ledning och lära, dömes för otillbörlig psykisk påverkan till dagsböter eller fängelse i ett år."

Varje förening, politisk samman-slutning eller parti av något slag som tror på sitt eget budskap, söker naturligtvis locka och övertala män-niskor till inträde i föreningen. Det-ta hör till vår grundlagsskyddade rätt till fri åsiktsbildning. En metod som även riksdagsmännens eget parti tillämpar, inte minst i valtider.

Att "personlighetsförändrande me-toder" som gör exempelvis en knar-kare eller en alkoholist fri från sina laster, samt gör tjuven eller materia-listen till en glad givare, skulle vara en fara för samhället är ju helt orimligt. Den rappakalja som motio-nen serverar visar bara i vilket för-ljuget mörker dessa två folkvalda riksdagsmän lever, i sin egen riks-dagsvärld, långt borta från verklig-heten.

Redan 1963 kunde TV åstadkomma att myndig-hetspersoner kom i oba-lans. Återigen var det barn på skär-men. Och denna gång var det en flicka som grät (av lycka) på ett Ma-ranatamöte i Stockholm. I fullkom-lig desperation varnade socialstyrel-sens representanter för extatiska möten och rekommenderade lan-dets barnavårdsnämnder att "verka för att barn under 16 år hålles borta från livliga väckelsemöten". Så här lön den rundskrivelse man sände ut från socialstyrelsen:

"På föreliggande material anser sig Medicinalstyrelsen endast kunna gö-ra följande allmänna uttalanden:

Några strängt vetenskapliga under-sökningar rörande effekten på barn av deltagande i möten av angiven el-ler motsvarande art synes ej vara ut-förda. Det torde dock med utgångs-punkt från allmän psykologisk erfarenhet kunna sägas, att sådana mö-ten kan ha mindre önskvärda effek-ter särskilt i fråga om nervösa barn med benägenhet för ångestreaktioner men även på i sina allmänna psykis-ka reaktioner helt normala barn.

Förutsättningarna för uppkomsten av icke önskvärda effekter torde emellertid icke vara beroende enbart av barnets läggning utan även av in-tensiteten och innehållet av barnets kontakt med sina föräldrar samt på

den direkta kontakten med dessa un-der mötet.

Råkar föräldrarna i ett sådant exta-tiskt tillstånd, att kontakten med bar-net omöjliggöres torde barn uppleva detta som en ovanlig och för dem obegriplig situation. För vissa barn kan denna bli så skrämmande, att den manifesterar sig i olika former av ångestreaktioner.

Det är således flera faktorer, som man måste taga hänsyn till vid be-dömningen av risken för psykiska störningar.

I vad mån dessa kommer att få be-stående effekter är beroende av bar-nets mognad och psykiska konstitu-tion men också av föräldrarnas för-måga att rätt tolka barnets reaktio-ner.

I detta sammanhang vill styrelsen framhålla, att det kan tänkas andra sammankomster av hithörande slag som - trots att de präglas av en re-striktiv och disciplinär atmosfär utö-va ett deletärt inflytande på minder-åriga. En situation, som förhindrar varje form av spontan utlevelse, kan försätta barnet i ett psykiskt spän-ningstillstånd som kan medföra psy-kiska störningar av ovan angiven art och svårighetsgrad. Från allmän mentalhygienisk synpunkt är det av synnerlig vikt att barn ej onödigtvis utsättes för sådan psykisk påverkan, som kan tänkas skada även om här-vid endast en del barn riskerar sym-tom på psykisk ohälsa.

Barnpsykiatrisk erfarenhet i vårt land har visat behovet av att samhäl-let i högre grad än hittills bevakar de mentalhygieniska preventiva aspek-terna. Barnet i det moderna samhäl-let synes nämligen alltmer exponerat för ohälsosam påverkan i olika for-mer.

Socialstyrelsen delar helt Medicinal-styrelsens uppfattning om vikten av att barn ej onödigtvis utsättes för risk att bli psykiskt skadade. Därför är det också enligt styrelsens mening olämpligt, att barn bevisar marana-tarörelsens och andra liknande rörel-sers möten.

Barnavårdsnämnderna uppmanas att, i den mån dylika möten förekom-mer i kommunerna, genom upplys-ningsverksamhet och vädjanden till allmänheten verka för att barn under 16 år hålles borta från mötena.

Där så finns erforderligt, bör barna-vårdsnämnderna på lämpligt sätt låta föräldrar och andra barnaföstrare få del av denna skrivelse. Skulle, trots barnavårdsnämndens upplysningar och vädjanden, barn medtagas till mötena, bör barnavårdsnämnden följ-a dessa barn med uppmärksamhet.

Om det kan finnas skäl att tro, att upplevelsorna skulle innebära fara för barnets psykiska hälsa, bör utred-ning inledas enligt 14 paragraf i bar-navårdslagen för utrönande av huru-vida ingripande med stöd av 25 para-grafen a) samma slag är påkallat."

Redan på Jesu tid ondgjorde man sig över barnen som var med i de livliga mötena omkring Jesus:

"Men när översteprästrarna och de skrifflärde sågo de under, som han gjorde, och sågo barnen, som ropade i helgedomen och sade: Hosianna, Davids Son! då förtröt det dem, och de sade till honom: Hör du vad dessa

säger? Då svarade Jesus dem: Ja, ha-ven I aldrig läst: Av barns och spena-barns mun har du berett dig lov?"

När TV-världens kameravink-lar blir sanningsvittne för lan-dets ledarskikt och myndigheter, är det hög tid att återkalla dem till verkligheten.

I vårt land finns stora ungdoms-grupper där våld och droger är ett mycket stort problem. Men man kla-gar alltid på bristande resurser för att kunna ge adekvat hjälp och vidta nödvändiga åtgärder.

Vi har för länge sedan genomskå-dat denna förmenta "barnvänlig-het". Det är ulvar i fårakläder som till varje pris skall hindra barnen att komma till Jesus. Men Jesu dom över dem som handlar så är sträng: "...den som förför en av dessa små, som tro på mig, för honom vore det bättre, att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes ned i ha-vets djup." (Matt.18:6) De barn som från början lärt sig att bedja, har fått den bästa start i livet, någon kan få.

"Om livliga väckelsemöten skulle va-rit skadliga för barn hade pingströrel-sens, frälsningsarméns, baptisternas, metodisternas folk i stor utsträckning varit psykiska vrak, ty i denna miljö fostrades den första generationens barn. Det borde då också finnas gott om utredningar att åberopa, ty med den misstänksamhet samhället följde dessa extatiska väckelseörelser under deras genombrottsskeden och sedan årtatal framåt, borde man kom-mit massor av sjukligheter på spåren. Väckelsefolkets barn tog ingen skada av föräldrarnas varma religiositet. Tvärtom, de växte istället upp till harmoniska män och kvinnor vilka idag beträder ansvarsfulla poster i vårt samhälle."

(Arne Imsen i "I världen men icke av världen" - 1964)

Nej, vi betackar oss med det bestämdaste statens klåfingriga "omsorg" om våra barn. Vi kommer som väckel-sefolk att ivrigt kämpa för att de skall bevara sin kristustro, sin per-sonlighet och äkthet utanför ett konformistiskt samhällssystem som likt en jättelik ångväkt kör fram i väldig fart och bereder vägen för antikrist. Den utvecklingen påskyn-das i allra högsta grad av en likrik-tad och likriktande press, radio och TV i vårt avlånga land.

Tro inte på den propaganda du ser-veras. Engagera dig inte känslösamt och sentimentalt i snyftreportagen och modenyckerna. Gör sinnesänd-ring! Bli sann! Kom in i sanningen och verkligheten hos Jesus Kristus.

"*Utanför lägret må hela brudeska-ran stå, då är den klar att gå, värld o, farväl.*"

Comunidad Maranata:

Sjudande missionscenter i krisdrabbat land

Det finns väldigt mycket att tala om när det gäller arbetet i Santo Domingo. Vi låter också läsaren ta del av rapporter som nyligen skickats från missionsfältet. Det andas tro, tillförsikt och ger en inblick i problem och vardagsbekymmer, men vittnar också om Guds nåd, härlighet och trofasthet.

Text: ULLA NÄSHOLM

För tio år sedan...

...började Maranataförsamlingen mission i Santo Domingo, Dominikanska Republiken. Det blev en anspråkslös och försiktig början, när Stina Fridolfsson reste till landet med avsikt att hälsa på en av församlingens vänner som var bosatt därnere.

Behoven som mötte var stora och materiell och andlig nöd formade sig till ett rop på hjälp. Människor måste få höra evangelium och se det praktiserat i vardag och praktisk livsgärning.

Kyrkor finns det överflöd av, förutom den katolska kyrkan som ju är den officiella religionen. I de fria församlingarna presenteras ofta budskapet så att de starka utvecklas till fariséer och de svaga slås ut, de klarar inte kraven och orkar inte med en frälsning utan äkthet, kraft och liv. Maranatabudskapet måste förkunnas för människorna – det blev en kallelse till församlingen.

Stina Fridolfsson och Sonja Sandvik började, som första åtgärd, att sälja pannkakor med sylt. De stod utanför Isaias kyrka (brodern som

var i Sverige förra sommaren) och bjöd ut de svenska pannkakorna. I det läget visste inte de nyanlända missionärerna att området de bedrev sin handel i var ett av de svåraste och värsta i stan. Stora problem, mycken kriminalitet och en växande knarkhandel var huvudingredienserna.

Men i detta område fick de stå och genom sitt arbete komma i kontakt med människor. Det blev en chock för dem att vita människor kunde ägna sig åt gatuförsäljning på det sätt dessa missionärer, som kommit så långväga ifrån, gjorde. Men det blev en tankeställare och en uppfordran för människorna och många av kvarterets missbrukare och knarkhandlare har idag upplevt förvandling genom frälsningen i Jesus Kristus.

Idag tio år senare har arbetet utvecklats betydligt, steg för steg har det gått framåt. Man kan säga att det skett en expansion som man inte trodde var möjlig för tio år sedan. Utan statsbidrag, SIDA-pengar eller liknande har missionsvänner i Sverige och Norge gjort det möjligt.

Nu har församlingen ett stort hus i

Herrera, ett fattigt industriområde utanför huvudstaden. I huset bedrivs det skola för ett 100-tal barn från de fattigaste områdena. Skolan är avgiftsfri och det serveras frukt, smörgås eller juice till barnen. Efter som de allra flesta kommer från fattiga hem finns det ibland de som inte har skor eller kläder och då har det varit en glädje att kunna hjälpa till med detta. Där har Pilgrimsskolans barn gjort strålande insatser för att särskilt hjälpa barnen.

En mottagning är också inrymd i fastigheten och där tar man emot patienter och försöker ge medicin och behandling också till dem som inte har ekonomiska resurser. En läkare har anställts och hon kommer till mottagningen, tills vidare några dagar i veckan.

Pannkaksförsäljningen har nu övergått till försäljning av donuts, ett slags flottyringar och marknadsföring och distribution är annorlunda än vid starten med pannkakorna. Kommunitetens ungdomar sköter en försäljningen som normalt täcker matkostnaderna för storfamiljen. Ungdomarna fostras till arbete och ansvar och tillsammans försöker man nu lösa problem som möter i vardagslivet.

Säkerligen har MR:s läsare hört talas om den fängelsemission som bedrivs. Tre f.d. militärer, nu bröder i Kristus, kommer på besök under bibelskolan. De har suttit 15 år i fängelse, dömda för ett brott som andra begått – och – erkänt.

Efter 5 års intensiv kamp där Arne Imsen genom sina ansträngningar för rättvisa i denna sak blev avvisad från landet. Ett inreseförbud som nu tydligen är på väg att hävas då ju orsaken till åtgärden inte finns kvar, eftersom bröderna är i frihet. De kommer till Sverige lagom till Arne Imsens födelsedag.

Det finns väldigt mycket att tala om när det gäller arbetet i Santo Domingo. Men vi låter läsaren ta del av rapporter som nyligen skickats från missionsfältet. Där kan man läsa om möten och sammankomster som man också har i huset som tjänar som ett missionscentrum dit människor kan komma och få hjälp, råd och vägledning, framförallt när det gäller frälsnings- och evighetsfrågorna. ■

Dagbok från missioner

Jesu frid!
Sitter och kämpar med skrivmaskinen i becks-
varta natten, som vanligt utan elektrisk
ström, för att försöka skriva ner några intryck
från en oförglömlig vecka. För första gången har vi
haft alla de tre bröderna, som vi så lång tid kämpat
och bett för, i frihet och hos oss - tillsammans.
De kom i tisdags, då vi hade inbjudit dr Portorreal
på supé.

Det var högtidligt och ofattbart att äntligen
kunna sitta ner tillsammans, utan att behöva störas
av allt gap och bråk i fängelset, utan att spánt
lyssna efter vaktens obönhörliga visselpipa som
säger ifrån att besökstiden är slut. Ingen uniformerad
polis, inga gevärskolvar och påkar.

Vi satt och lyssnade till stillheten, och samtala-
lade litet om den dystra situationen i landet. Men
även om hur bröderna skulle vidta sina åtgärder
för att kunna få sina pass iordning för resan till
Sverige. Sedan har de stannat kvar, dag efter dag.

Belkys undervisar i skolan.

Egentligen tänkte Marcelino och Artemio åka före
helgen, men på grund av att det blev generalstrejk
i landet, med oroligheter och svårigheter att resa
stannade de kvar. Och för varje dag har man sett
hur de funnit sig tillrätta.

Lille Cesar Emanuel, som ängsligt och miss-
tänksamt höll sig till Artemio första dagen,
utan minsta ansats till att söka kontakt med
barnen, springer nu omkring och leker och stöjar
med dem. Och han har börjat le!

Bröderna har hjälpt till att rensa på gården,
och gräva för att lägga vattenledningen djupare, så
att vi till äventyrs ska kunna få vatten att rinna
till, utan att behöva beställa tankbilen.

Carlos Roa skulle egentligen åka till sin bror,
då han inte heller hade med sig kläder för att
stanna. Men han har tvättat sin skjorta varje
kväll, och stannade nu över helgen för att inte
missa något möte.

Ni skulle ha varit med lördag kväll, då var och
en av våra tre kära "fångar", ställde sig upp i mö-
tet och uttryckte sin tacksamhet till Gud och män-
niskor för församlingsgemenskapen. Och Carlos Roa
sjöng en sång; den som på svenska lyder: "Det dyra

Artemio
har fått
lille
Cesar
Emanuel
som sin
skydds-
ling.

blod Jesus göt på Golgata, utplånar skulden, och
syndens fläck borttar. Det lösa kan, ty det kraft
uti sig bär, det dyra blodet, som räddning oss be-
skär." Aldrig någonsin har den sången sjungits med
sådan känsla - genomslag med sådan sanktion från
höjden!

Artemio satt med armen om lille Cesar, som
förnöjt tittade sig omkring. Han sjöng, och
ansiktet strålade. Marcelino, som fått en
utstrålning av frid över ansiktet, som förr verkade
inåtvänt och grubblande, stavade och sjöng: "Hur
andra gör, jag kan det ej förstå, som ej till Golga-
ta behöver gå. Där allt fullkommat är, och du är
fri, Blott fly till källan, och två dig däruti!"

Vi sjöng och sjöng. Himlen rämnade, vi sjöng
igen, och prisade Gud. Allt som skapat gnissel och
svårigheter i relationerna, alla gamla plågsamma
minnen försvann. Vi badade i detta nerslag från höj-
den. Och denna söndag har varit en underbar gemen-
skapsdag.

Jesaias kom och predikade i förmiddags om det
sanna brödet, utan falsk religiositets och högmöds
surdeg. Om den levande gemenskapen med Frälsaren.
Doktor Doris var med, och hon prisade Gud i mötet,
och stannade över middagen, liksom också Jesaias.

Kvällens möte blev en märklig manifestation.
Berno bad och profeterade över våra frigivna brö-
der, och Gud talade mäktigt till hela församlingen.

Doris har förstått sin uppgift som läkare: Rädda liv.

en i Santo Domingo

Vi tog varandras händer i förbön för varandra, och upplevde en oerhörd manifestation från höjden. Det vilar ett förunderligt Guds välbehag över församlingen i och med att de bröder vi tillsammans med så många syskon i olika länder bett och kämpat för, nu mitt i församlingen kan delta i lovsången.

Det är nu måndag morgon, i ljus av dagen skriver jag litet till. Sista dygnet har tydligen varit helt utan ström i större delen av landet. Hörde i nyheterna (som tur är finns batterier!) att man denna morgon fått olja till ett par av kraftverken, så strömförsörjningen ska komma igång inom några timmar. Om detta är politiskt rävspel för att lugna folket, eller sanning, får vi se.

Orquidia och Jeremias gjorde donuts i natt, och Tony ska nu köra ut leveranserna. Från och med idag höjer vi priset 25% och kunderna säger inget om det. Vi är i alla fall moderatare än de flesta!

I lördags satt jag och pratade med doktor Doris en stund. Hon berättade att hon just nu arbetar på barnavdelningen i sjukhuset i San Cristobal. Det är

Carlos och Artemio i färd med att röja på kommunitetens "patio".

Ibland försöker läkarna snabbt göra en insamling bland personalen för att betala den nödvändiga summan, men ofta dör barnet inför deras ögon, därför att det fattas medel. Dropp, gasbinder, lakan, suturer, mediciner – jag vet inte allt som fattas. Det var så fruktansvärt att höra, den späda lilla läkaren som måste se så mycket nöd, och trots sin yrkesskicklighet inte kunna gripa in med den kunskap hon har, därför att det inte finns resurser. Hennes lön är 1200 peso i månaden, resorna går på 30 peso om dagen, och så ska hon betala mat och hyra. Hon har också en son i förskoleåldern att försörja. Då förstår man att det inte finns mycket utrymme för extra insatser med henne lilla inkomst. Nu kommer vi att hjälpa till så att hon kan ha en

en halvtidstjänst två år framåt. Hon lär sig mycket, och får betyg på tjänsten. Många kommer till sjukhuset med undernärda barn som har parasiter, feber och bristsjukdomar. Hon berättade hur det ideligen händer att fattiga människor kommer med sina barn som akut behöver dropp eller något kirurgiskt ingrepp som kostar pengar.

Föräldrarna har inte ett öre.

En vanlig gatubild: Köer, köer...

liten fond för akuta behov, och vill åter tacka er kära syskon som offrar och ber, så att vi får möjlighet förmedla någon hjälp i den obeskrivliga nöd som finns överallt.

I lördags undersökte doktor Doris lille Cesar Emanuel. Hon konstaterade att han fysiskt mådde ganska bra, frånsett att han hade parasiter och lite blodbrist, men hon påpekade att han behövde uppleva mycket ömhet och omsorg, om inte den miljö han framlevt sina första år i ska skada hans sinne för livet.

Doris var ganska trött i lördags. Hon hade stigit upp klockan fyra, tillsammans med några grannfruar tagit taxi till ett ställe där man säljer gas för att försöka få sin tomma gastub fylld, för att kunna laga mat. När hon väntat några timmar, och nästan nått fram till sin tur i kön, tog gasen slut! Hon fick modfälld åka hem med tanken.

I dag ska Jeremias åka och hämta hennes tank, så vi kan hjälpa henne. Det innebär kanske att köa hela natten för att få gas, men vår kära doktor bär så mycket bördor och ser så mycket nöd dagligen i sitt arbete, så vi ser det som en förmån att kunna lätta litet på bördan. På lördag ska hon under förmiddagen göra generalundersökning av de 20 skolbarn som återstår för detta, och på eftermiddagen ska hon ha ett undervisande föredrag dit hela områdets mödrar är inbjudna. Det handlar om hur man undviker parasiter, hur man ger så näringsrik kost som möjligt osv.

Jag berättar här ganska utförligt om Doris för att ni ska bedja för henne. Hon är en människa som förstått sin uppgift i läkaryrket: Att göra allt för att rädda liv.

Det har gått några timmar. Tony är ute och jagar bensin till bilen. Verkar stängt överallt.

När våra bröder åkte på morgonen, berättade Berno, så kollade de noga i vilket kapitel vi började morgonbönen, så att de kunde följa med i samma bibeltext, tills de är här igen. Förunderligt, hur man växer samman!

Kära hälsningar till alla trossyskon!
Stina

Märta Berg i full aktion på Kärrsjökonferensen 1964.

JAG DRABBADES AV...

Fortsättning från sidan 3

Gud. Människors behov och lidanden blev mina, på samma gång fick jag nya vänner och förebedjare, jag var inne i ett sammanhang, som jag aldrig anat att det fanns.

Familjen Imsens lilla trånga lägenhet, nio trappor upp, i en stockholmsförort, var den oas, där vi evangelister mötte värme och omtanke. Där, och i många andra hem som vi gästade under våra evangelisationsresor, lärde vi oss delaktighet.

Församlingens föreståndare hade i oss trummat in begreppet "evangelister i blåställ", och det blev vi. Iklädda förkläden, utrustade med skurtrasor och hela tiden så enormt

beroende, av Gud och av varandra.

Om någon frågar vad Maranata-väckelsen betytt för mig, så är svaret enkelt. Jag citerar Nils Bolander: "Det gav mig allt som gör livet till liv – en kamp, ett fäste, ett hem."

Men om någon frågar på vilket sätt väckelsen påverkat mig, blir det näst vanligare att svara. Ty det står klart för mig, att just genom denna väckelse har så mycket lyfts fram i ljuset, som eljest skulle förblivit okänt. Exempelvis debatten om människovärdet, vilken fostrat oss att tänka till och omvärdera mångt och mycket. Som väckelsens folk, har vi tvingats till ställningstaganden, som inte bara upplevts obekväma, utan som faktiskt framställt oss som helt omöjliga i det sociala och

religiösa etablissemang. Varför skall vi ständigt utmärka oss och vara så extrema i ett eller annat avseende? De flesta kristna är idag välanpassade till samhället och allt vad det representerar. De är snälla, belevade och högradigt följsamma såväl moraliskt, etiskt och inte minst ekonomiskt. Maranata-väckelsens folk däremot, är notoriska bråkstakar, obekväma för sig själva och andra, ständigt i konflikt på ett eller annat sätt. Det kan verka förmädet, men jag tror det handlar om det, som Arne Imsen den gången i Viktoriasalen citerade för mig, en himmelsk syn. Att hörsamma den är att bejaka lidandet och ut-anförskapet. Paulus visste det, men jag anar den heliga och saliga triumfen, då han brister ut: "Så blev jag då icke ohörsam!"

Personligen kan jag se bakåt på min egen ohörsamhet och flertaliga försök att välja egna vägar. Kanske skulle jag lyckats där, om jag inte en gång drabbats av detta oförklarliga och anorlunda som Paulus kallar "den himmelska synen". Vid tanken på alla de år som gått, känner jag förfäran och skam, ty det är enkelt att konstatera att visionen fullföljdes inte så som jag hade önskat. Och vad värre är – inte heller som Herren önskat.

Men det är en utesäglig ynnest, att trots allt, fortfarande få vara med! Att få vara bland syskonen i församlingen, att få stå i kampen för människors frälsning och framför allt få vara med i skaran som väntar Jesus – Maranata! Ropet som ljud till en sovande kristenhet här i Skandinavien för 30 år sedan, äger en kristallklar aktualitet idag. Det bjuder oss till rannsakan och det kallar oss till ny överlåtelse. Måtte vi akta på det!

ÄR MARANATA...

Fortsättning från sidan 13

där den moraliska standarden sätts på prov. Och det är fullständigt meningslöst att kasta sten, då man själv sitter i ett bräckligt glashus.

"Kända män", som alltid ältar dessa problem och som alltid gormar lite häftigt över dessa ting, är i verkligheten mandråpare, som andligen likviderat gudfruktiga bröder och systrar, som de inte har lyckats fånga i sina galenskaper. Nej, de kristna, som verkligen vill leva ett avskilt Kristusliv, bör först bekänna och gå till rätta med sina egna synder, innan de ropar ut och bestormar andras. För övrigt: Vad har vi att göra, där man presenterar och profiterar mänsklig tragik, men inte förmår erbjuda en gudomlig lösning.

Ynnest utom jordisk sans

*Alla de som hade något val Och som hade någonstans att gå – de gick
Jag vill dröja hos min Frälsare, bländad utav synen som jag möta fick*

*Tolkas kan ej vad jag skådat har Bröllopsbjudning, löftesstjärnor, uti skyn
Jag vill fostras, helgas dag för dag, i en underbar och helig, himmelsk syn*

*Slutligen i klarhet skall jag se, vad jag trodde och fick ana redan här
Pilgrimsskaran, frälst från jordens ve, viges samman med sin Brudgum där*

*Solens glans skall blekna och fly bort, inför detta stora under som har skett
Jag har hört en kallelse från Gud, ynnest utom jordisk sans och mänskligt vett*

MÄRTA BERG STRÖMMARE

EXPANSION OCH...

Fortsättning från sidan 33

ledning att vara glad. En ny studio ska invigas och det ger radioarbetet större möjligheter förutom att olika inspelningar kan göras. Peder Blom och PerArne Imsen håller på att sammanställa en ny sångkassett och arbetar flitigt och hörbart för att bli färdiga.

Ulrika Lundström och Solveig Skogesjö sköter hotellet, det är ofta asylsökande som kommer, men även andra hotellgäster. Det handlar bl a om bäddning, städning, dukning till måltider för de som söker asyl.

Inom några dagar kommer taxi- och budbilsrörelsen att starta. Tre nyinköpta bilar eller mindre bussar kommer att "serva" både hotellets gäster och förstås övriga som behöver taxi- eller budbil. Agneta Orellana är ansvarig för taxirörelsen, hon har gått taxikurs och fått diplom och ska nu samordna trafiken. Det är oanade perspektiv som öppnas i och med detta. Kontakt med människor, nya arbetstillfällen, ett nytt sätt att tjäna Gud!

Pilgrimsskolan pågår för fullt och där håller Solveig Helmner och Maritta Prybil i trådarna. Kristendomssundervisningen har intensifierats och barnen och ungdomarna är med i bibelstudier, i viss mån i praktiska arbetsuppgifter och får också erfarenheter från evangelisationsuppdrag både i torgmöten och via dörrknackning i området.

Vi tackar Gud för Bällsta och för vad det betyder för missionen, både här hemma och i andra länder. Evangelisation och mission är en hjärteangelägenhet för församlingen och där vill vi vara med. Tiden är kort. Låt oss använda den på bästa sätt. Jesus kommer snart - MARANATA!

MÅNADENS KASSETT!

Månadens kassett erbjuder ett aktuellt bibelstudium, väckelsemöte eller radioprogram till dig som prenumererar. En bibelstudiekassett kostar 30kr + porto, MEN PRENUMERATIONSPRISET ÄR 250:-/år inkl. porto!

Orderadress:
MÅNADENS KASSETT,
Box 201 34, 161 02 BROMMA,
Tel: 733 97 83

LIVE inspelningar

från

MARANATAFOLKETS KONFERENSER

MARANATA! MARANATA!

SIDA A:

- MARANATA, MARANATA!
- SE DAGEN KOMMER
- DET VAR NÅDE, JA, NÅDE
- BORTOM MÅNEN
- FÖRUNDRAD JAG HÖR
- ORDET OM KORSET

KB 122

SIDA B:

- UNDER JUBELSÅNG
- JESUS HAR FRÄLST MIN SJÄL
- ET HERLIG LIV
- DEN SOM VINNAR
- HIMLENS KONUNG
- SÅSOM HJORTEN TRÄNGTAR

ARNE IMSEN sjunger med församlingen:

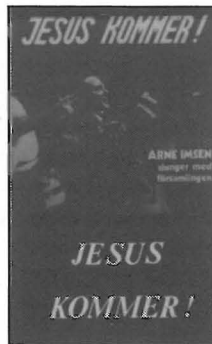
KB 118
Det gamla evangeliet

KB 115
O, du Guds käre son

KB 112
Och jag skall stämma in i sången

KB 107
Jesus kommer!

KB 121
Tryggare kan ingen vara

KB 116
Vilken Gud vi har

KB 111
Anden har sänt oss bud

65:-
+ porto

Orderadress: **PILGRIM** MUSIK & MEDIA Welandergatan 26, 416 56 Göteborg
Tel: 031/842434 Fax: 031/218526

JA, sänd mig mot postförskott:

.....st KB 122st KB 118st KB 115st KB 111
.....st KB 121st KB 116st KB 112st KB 107

Namn:

Bostad:

Postnr: Tel:

KRIGET PRÖVADE...

Fortsettning från sidan 9

te förneka. Vi var fulla av protester och övertygade om att hela pingströrelsen som fri väckelse- och församlingsrörelse hörde historien till. Det håller jag fortfarande fast vid. Som institutionaliserad rörelse kommer den att gå vidare och med institutionens egen inneboende dynamik också utvecklas vidare, men som väckelserörelse hör den historien till.

Utvecklingen har på alla punkter bekräftat riktigheten av vad vi sa på 50-60-talet.

Den pingstväckelse jag mötte som barn på 30-40-talet under krigsåren var ju något helt annat än den som jag mötte i Sverige på 40-talet och som ju fortgående förändrades alltmer under 40-50-talet.

Jag brukar tala om sekulariseringsprocessen. Vi säger att samhället har avkristnats. Det är inte riktigt att säga så, eftersom samhället aldrig har varit kristet, möjligen kyrkligt och blivit avkyrkligt.

Sekularisering

Skall man tala om sekulariseringsprocessen måste man peka på frikyrkan, som har utvecklats från fri församlingsrörelse till statssubventionerad frikyrka. Att denna utveckling varit möjlig, har naturligtvis många samverkande orsaker och det har med förvärldsligande att göra. Alla de här faktorerna har påverkat fri församlingsrörelsen, tills den successivt förvandlats till frikyrka med världsliga maktmedel – något helt

annat än den församlingsrörelse jag föddes och växte upp i.

Då vi gjorde upp med pingströrelsen på 50-talet gjorde vi det på fyra punkter. För det första var det smygpolitiseringsen och till detta hörde den nya synen på kulturaktiviteter. För det andra var det kommersialiseringsstendenserna.

Sen var det kategoriklyvningen. Det blev en slags klasskamp mitt inne i församlingen mellan grupper av olika karaktärer. Det fanns ungdomsgrupper, pensionärer, akademiker, olika slag av musikgrupper.

Man får respektera att olika möten kan ha olika karaktärer och det finns en variationsrikedom i gudstjänstlivet, men man får inte specialisera verksamheten så att människorna inte möter varandra i tillbedjan och bön.

Det fjärde vi vände oss emot var centraldirigeringen som inte var organisatoriskt betingad, men hade med gemensamma företag att göra, och det kunde ta sig uttryck i att en hel församling utmanövrerades från rörelsen.

Pingströrelsen tog inte upp Nya Testamentets socialetiska program i församlingens liv utan begränsade sig i stort till mötes- och gudstjänstliv. Därför kom alla de här grenarna att växa upp bredvid och utanför församlingen. Det blev inte bara sidoorgan utan överordnade organ.

Från början har vi, som maranatafolk, sagt att församlingens liv inte är begränsat till gudstjänstliv på söndagarna, utan det inkluderar hela tillvaron på ett mera radikalt sätt än vi har sett i den frikyrkliga världen, där

det många gånger handlar om ett alldeles för ytligt föreningsliv.

Förutom böne- och bibelstudiegemenskap och ett välsignat gudstjänstliv måste det bli en arbetsgemenskap och en ödesgemenskap av en helt annan karaktär än förut.

Inför framtiden har jag en ambition och det är att vara trogen den himmelska synen. Kan jag ståndaktigt nå fram till det målet genom att förverkliga detta, oberoende av hur samtiden kommer att reagera, så har jag gjort det min Herre har kallat mig att göra.

Jag tror inte på massevangelisation. Jag vill att de små grupperna och storfamiljerna skall bli missionscentra där alla kan finna sin uppgift och sin andliga tjänst och fungera i den.

För oss är det viktigt att predika, men också att handla. Nu ser jag fram mot att församlingarna och grupperna skall växa till, och få en egen rättsordning, en egen ekonomisk ordning, en egen social ordning och att församlingen får en egen kultur, så att vi på samma gång kan bli ett slags kulturrevolution med allt vad det innebär.

Här i Sverige har vi fått leva fram vårt liv och haft tillfälle att testa och pröva sakerna jag nämnt förut. Vi har gjort det, för att vi skall fortplantera det till andra delar av världen. Jag tror att det kommer att visa sig i den tid som ligger framför att församlingarna och kommuniteterna, som nu växer fram med mogna, väl fostrade människor, kommer att utöva ett enormt inflytande för evangelisation och mission.

Gudomlig eld eller steltnad lava

På Golgata är Gud uppenbarad – till Golgata och till ingen annan plats är den gudomliga nåden i Jesus Kristus knuten.

Golgata – det är Guds vulkan – den eviga faran för denna världens Pompej.

Den himmelska elden talar – elden faller – en flod av eld – denna världen förgår. Men ju längre eldfloden avlägsnar sig

från kraftkällan, dess svagare, svalare, mattare blir den. Den slocknar – den torkar och hårdnar – den blir till block av lava.

Världen jublar. Nu kan man börja hantera, studera och nu kan man börja draga nytta av den – –

Det här är något som man kan taga på – här rör det sig ju om verkliga värden – icke rök och moln och eld och glöd utan ordentlig stadig och steltnad lava. Det räcker

både till kyrkor och bostäder och skolor och sjukhus och blir ändå över för en klok beräknad kalkyl till en hel del annat smått och gott.

Världen börjar inventera och spekulera, köpa och sälja. Världen bygger en ny helvetesstad. Livets bröd blir levebröd.

Tills Guds berg åter rör sig – en ny eldflod, larm, skrik och förbannelser – världen vändas, smådar och slåss mot livet för levebrödet. Guds eld från

Golgata, det går en ny väckelse genom världen. Åra vare Jesus!

Kristendomens historia, sådan vi läser den är en berättelse om levande eld och steltnad lava, väckelser och kyrkor.

I älskande och trogna hjärtan har Han varit levande när de har haft sin tillit helt till Jesus Kristus och Honom såsom korsfäst.

SVEN LIDMAN

i förorden till "Augustinus bekännelser".

UPPGÖRELSENS STUND

Text: BARBRO SCHRÖDER

"Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmeln och icke vänder tillbaka dit igen, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktsam och bärande, så att den giver säd till att så och bröd till att äta, så skall det ock vara med ordet som utgår ur min mun, det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt, utan att hava verkat vad jag vill och utfört det vartill jag hade sänt ut det." (Jes. 55:10–11)

Ordet är av Jesus. "Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss". "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son..." Gud gav oss Ordet – han gav oss Jesus. Jag vill understryka de sista orden i versarna vi just läst: "utan att hava verkat vad jag vill, och utfört det vartill jag hade sänt ut det."

Jag har tänkt på ordet *uppgörelse* – en uppgörelse mellan människan och Gud. Det kommer för mig ett sammanhang i bibeln som vi känner väl till. Det handlar om Josef och hur han hamnade i Egypten. Jag tänker speciellt på den stunden då han bekände för sina bröder att han var Josef och den oundvikliga uppgörelsen kom för hans bröder.

Det finns saker som man försöker gömma och komma ifrån. I Ords. 15 står det: "Svår tuktan drabbar den som viker av vägen". Josefs bröder hade upplevt detta. De fick svårigheter när de kom till Egypten och Josef satte dem på prov. Det blev en uppgörelsens stund och det står i bibeln att bröderna blev förskräckta när Josef berättade att han var deras bror. Men vad gjorde Josef? Han talade kärleksfullt till dem.

"Och han kysste alla sina bröder och grät i deras armar. Sedan samtalade hans bröder med honom." (1 Mos. 45:15)

Inte heller vi kommer undan uppgörelsens stund, för ordet verkar. Det står att det inte återvänder förrän det verkat vad det vill. Personligen har jag upplevt uppgörelse i mitt liv. Vi måste uppleva mera av Jesus, vi måste samtala med honom. Då kommer vi att mötas av samma kärleksfulla ande som Josefs bröder mötte. Vi upplever denna kärlek från Gud, ty han vill inget annat än möta oss, för han är själv kärleken.

Nytt om Midnattsropet

- Midnattsropets redaktion gläder sig åt det gensvar tidningen får. Under det gångna året har ett stort antal nya prenumeranter tillkommit. Inspirerande brev och telefonsamtal från tacksamma läsare, har varit en stor uppmuntran. I samband med evangelisationsresor under våren och sommaren har många berättat om vilken betydelse tidningen haft och har för dem. Och allt detta sammantaget gör att vi förstår att vi måste satsa ännu mer på Midnattsropet.
- Under nästa år planerar vi att i en mycket större omfattning få ut Midnattsropet till offentliga institutioner, läkarmottagningar, bibliotek, skolor, fängelser etc. En satsning som visserligen kommer att höja kostnaden för Midnattsropets utgivning och distribution, men som är mycket angelägen.
- I samband med detta ämnar Midnattsropet från nästa år ersätta prenumerationsavgiften med en möjlighet att stödprenumerera för de vänner som upplever Midnattsropets budskap angeläget. Det innebär att den obligatoriska prenumerationsavgiften försvinner och vi istället ger möjligheten för den som vill vara med att stödprenumerera för 250:– (eller mer) per år. Detta skulle också avsevärt förenkla det administrativa arbetet.
- Under några år har ett alldeles för stort antal utgivningar av tidningen fått bli dubbelnummer, det tycker vi på redaktionen inte är någon lycklig lösning. Vi har beslutat att från och med nästa år utge 6 nummer om året vilket inkluderar ett utvidgat sommar och julnummer. Med andra ord ingen större förändring beträffande antalet utgivna tidningar per år. En ytterligare satsning planeras under nästa år på små skrifter i aktuella ämnen samt traktater och traktat – tidningar för massspridning.
- Vi på redaktionen är oerhört tacksamma för läsarnas bidrag av artiklar, vittnesbörd, råd, upplysningar, tidningsurklipp och annat som kan komma redaktionen till nytta. Framförallt är tidningen och redaktionen beroende av läsarnas förböner i den intensiva kamp det innebär att förmedla väckelsebudskapet i en ljum och försoffad tid. Tidningen vill förmedla de profetiska signaler som väcker inför Jesu tillkommelse. Midnattsropet ljuder: "Gån ut och möten honom!"
- **Konklusion: Nästa år – ingen fast prenumerationsavgift, men möjlighet för tidningens läsare att stödprenumerera för 250:– per år (eller mera).**

Midnattsropets postgironummer är 48 64 65–8

BRING BLOTT BUD

Christina Imsen
sjunger
(finns endast på norska)

KB 503
90:—

Sida A

1. Staden bygd på fjellets topp
2. Er det sa sant?
3. Jesus kjær, du som alltid er
4. Jesus, min Jesus
5. David
6. Det dyre blod

Sida B

1. Tenk når kampen helt utkjempet er
2. Han kom til meg
3. Du meg søkte, o, min Herre
4. Bring blott bud
5. Tal, o, Gud
6. Å, si meg vekter

KB 120
Du mig kallade, o,
Herre
90:—

KB 119
Jag sett Guds
härlighet
90:—

KB 117
Isak och Rebecca
65:—

KB 114
Kristus lever
65:—

KB 110
Varför bygger du
Noa en båt
65:—

KB 106
Jesus är vägen,
sanningen och livet
65:—

KB 102
Pilgrimens längtan
65:—

IFRÅN JORDLIVETS NATT

ULLA CHRISTENSEN
KB 113 65:—

Orderadress:

PILGRIM
MUSIK & MEDIA

Wielandergatan 26, 416 56 Göteborg
Tel: 031/842434 Fax: 031/218526

STÖD-

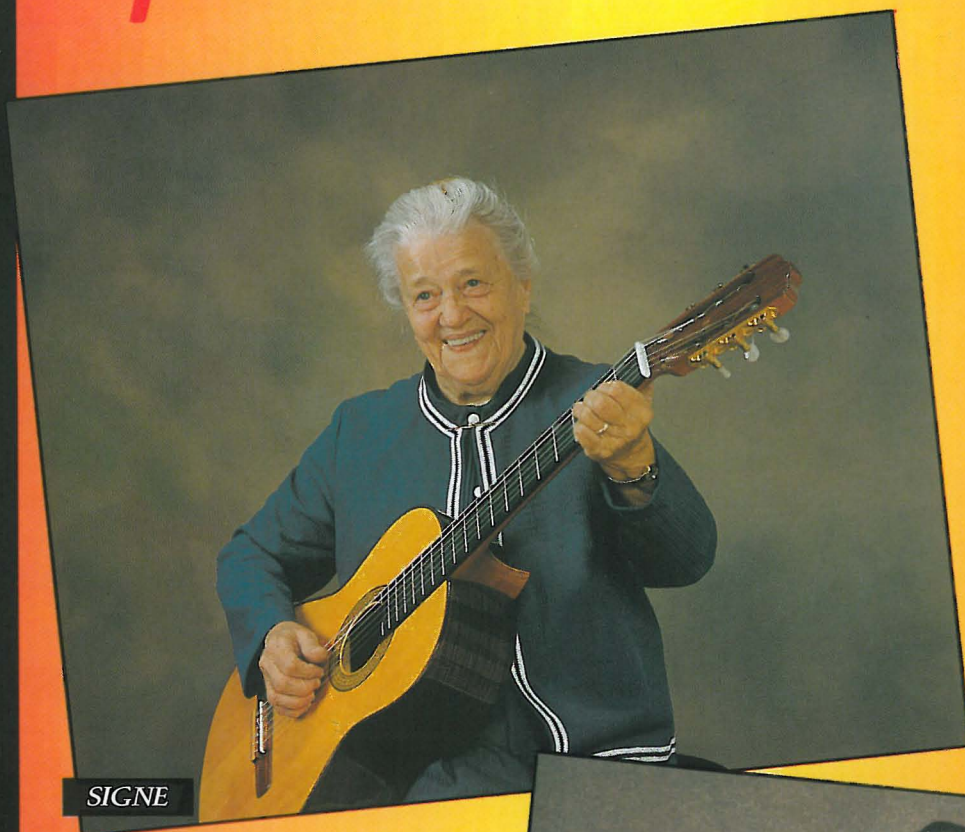
Se sid 41

MIDNATTSROPETS
POSTGIRONUMMER
48 64 65-8

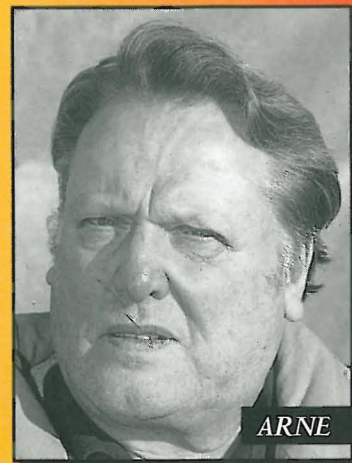
GUD ÄR TROFAST IDAG SOM IGÅR

NYTT KASSETTBAND!!!

4 GENERATIONER IMSEN

SIGNE

ARNE

PER ARNE

EVA-MARIE, RAKEL, REBECCA

SARA, PER-GEORG, SIMON

Sänd mot postförskott st KB 123 "Fyra generationer" à 90:– (porto tillkommer)

Namn: Bostad:

Postnr; adr:

Orderadress:

PILGRIM
MUSIK & MEDIA

Welandergatan 26, 416 56 Göteborg
Tel: 031/842434 Fax: 031/218526

Cesar Emanuel, 3 år

FÖDD I FÄNGELSET

KELVIN BAUTISTA som skrivit dessa rader, arbetar som bagare och lärare i **Comunidad Maranata**. Han är ett brinnande Herrens vittne. Varje vecka åker han till fängelset för att hälsa på.

När Artemio frigavs, efter 15 års fångenskap, tog han med sig lille Cesar Emanuel från fängelset.

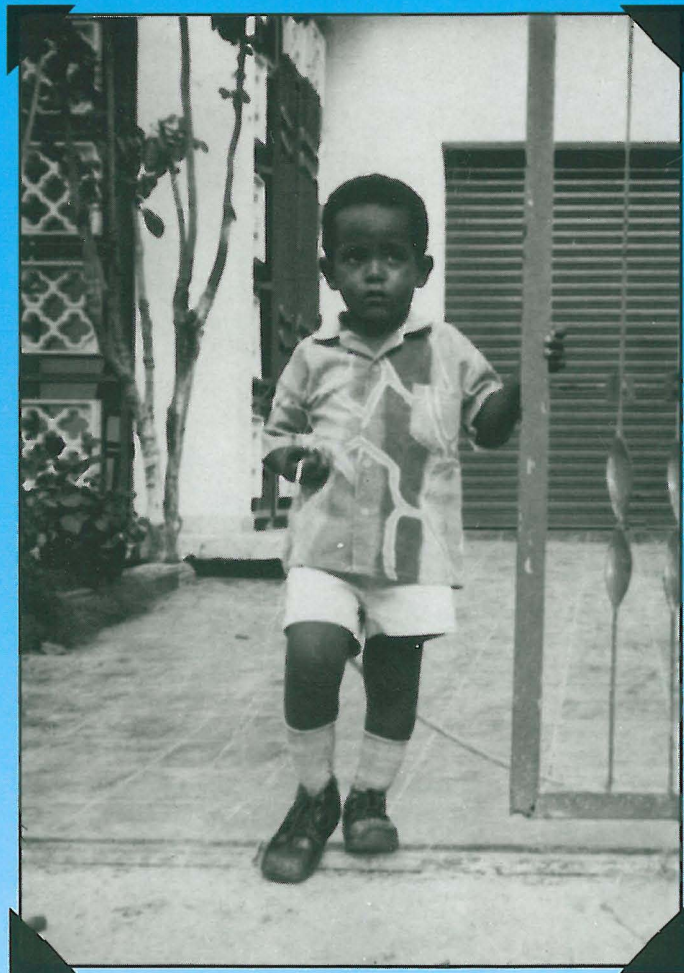
Kelvin kände ett behov av att skriva ned vad han kände när de kom till **Comunidad Maranata** i **Santo Domingo**.

Mitt sinne har bedrivits av de tusentals tragiska fall som finns i vårt land. Ett fall som berört oss nära har gjort att jag blivit ännu mera motiverad att satsa mitt liv i kampen för Guds verk. Det handlar om lille Cesar Emanuel, 3 år. Han föddes i ett fängelse i staden Barahona i Dominikanska Republiken. Hur skall barnets framtid bli — om det finns någon?

Myndigheterna ställer sig oförstående, fast de borde ta ansvar och göra något. Tyvärr finns det många liknande fall, men med lille Cesar är det nog ändå väldigt speciellt. Han har nu varit tre dagar med oss här i **Comunidad Maranata**. Pojken som föddes i ett fängelse fick se något annat och komma ut från sin isolering. Artemio,

Kelvin tillsammans med en del av sin skolklass.

Cesar Emanuel utanför komunitetens hus i Santo Domingo.

en av de tre exmilitärerna lärde känna pojken i fängelset. När Artemio lämnade fängelset tog han barnet med sig. Modern har suttit i fängelse i 13 år och kunde inte ge trygghet eller fostran till pojken. Vad skulle hon lära pojken i fängelset? Hur skulle Cesar Emanuel bli om han stannat i fängelset och fortsatt att växa upp i denna miljö? Jag har funderat över varför det kan finnas sådan orättfärdighet. Men vi är kallade att kämpa emot orättfärdigheten, och Gud skall hjälpa oss att satsa våra liv i hans verk.

Det är vi som gör MIDNATTSROPET

CHEFRÉD och
ANSVARIG UTGIVARE:

FINN ARNE IMSEN

REDAKTION och LAYOUT:

PER ARNE IMSEN

ULLA NAXHOLM

STINA FRIDOLFSSON

IRENE DAHLBERG

SÄTTNING och MONTERING:

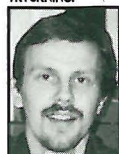

MAY GRETHE NORBERG

ANNA KATRIN
GUSTAFSSON

TRYCKNING:

MIKAEL ELJASSON

DISTRIBUTION:

ANITA ERIKSEN

Adress: Box 20134, 161 02 Bromma, tel: 08-733 97 83

Utkommer med 6 nummer om året fr o m 1991.

Midnattsropets postgironummer: 48 64 65-8.

Prenumerationsavgift frivillig. Stödprenumeration 250:-/år (eller mer).

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall

träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKä Offset, Bromma 1990.